ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ι. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ
Θεολόγου - Φιλολόγου

ΘΑ ΖΗΣῌ Η ΕΛΛΑΣ

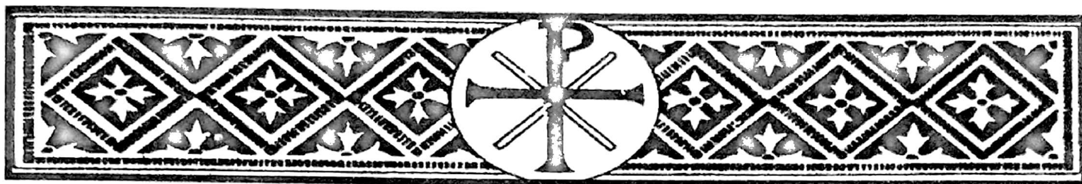
Ἔκδοσις
Ὀρθοδόξου Ἱεραποστολικῆς Ἀδελφότητος
«Ο ΣΤΑΥΡΟΣ»

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ι. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ
Θεολόγου - Φιλολόγου

Θὰ ζήσῃ ἡ Ἑλλάς

ΑΘΗΝΑ 2006

Ἡ Ἁγία Γραφὴ καταδικάζει τοὺς ἀπάτριδες

Τὴν 25η Μαρτίου ἡ Ἑλλὰς ἑορτάζει τὴ μεγάλη ἐθνικὴ ἑορτή της, τὸ θαῦμα τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 καὶ τῆς ἀποτινάξεως τοῦ Ὀθωμανικοῦ ζυγοῦ μετὰ στυγνὴ δουλεία τεσσάρων αἰώνων.

Οἱ ἐθνικὲς ἑορτὲς ἄλλοτε συγκινοῦσαν ὅλους σχεδὸν τοὺς Ἕλληνες μέχρι δακρύων. Ἀλλὰ τώρα τελευταῖα πολλοὶ Ἕλληνες δὲν συγκινοῦνται ἀπὸ τὶς ἐθνικὲς ἑορτές. Κάποιος λίβας ξέρανε τὸ ἐθνικὸ καὶ πατριωτικὸ συναίσθημα. Καὶ ὄχι μόνο δὲν συγκινοῦνται, ἀλλὰ καὶ προκλητικὰ ἀρνοῦνται νὰ παραστοῦν σὲ ἐθνικὲς ἑορτές, καὶ τὶς μυκτηρίζουν, καὶ ζητοῦν τὴν κατάργησί τους. Οἱ διάνοιες καὶ οἱ καρδιές τους εἶνε στραμμένες πρὸς ξένα ἔθνη, καὶ ὅ,τι συμβαίνει σ' ἐκεῖνα τὰ ἔθνη, αὐτὸ μόνο τοὺς συγκινεῖ. Συμπαθοῦν ξένα ἔθνη καὶ δὲν συμπαθοῦν τὸ δικό τους, ἐνῷ οἱ ξένοι ἀγαποῦν τὰ δικά τους ἔθνη καὶ μισοῦν τὸ δικό μας, ὅπως πολλὲς φορὲς ἀποδείχθηκε, καὶ μάλιστα ἐξαιτίας τῆς συμπεριφορᾶς τους στὸ δρᾶμα τῆς Κύπρου. Ὦ ἀνόητοι Ἕλληνες!

Ὑπάρχουν καὶ οἱ Χιλιαστὲς ἢ ψευδο-Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὶς βλέψεις τους πρὸς

τὸ Ἰσραήλ, καὶ προφητεύουν τὴν παγκόσμια κατίσχυσί του καὶ τὸν ἀφανισμὸ ὅλων τῶν ἄλλων ἐθνῶν, καὶ ἀρνοῦνται τὴ στράτευσι, καὶ χλευάζουν τὴ σημαία, καὶ διαβάλλουν τὴ χρῆσι καὶ τὴν τιμὴ τῆς σημαίας καὶ τὶς ἐθνικὲς ἑορτὲς ὡς εἰδωλολατρία. Ὢ ἀνόητοι τῶν ἀνοήτων!

* * *

Ἡ λογικὴ καταδικάζει τοὺς ἀπάτριδες. Μισεῖ κανεὶς τὸ σπίτι του; Καὶ πῶς αὐτοὶ μισοῦν τὸ μεγάλο σπίτι τους, ποὺ λέγεται Ἑλλάς; Καὶ πῶς ἀγαποῦν τοὺς ξένους παρὰ τοὺς ὁμοεθνεῖς τους; Ἐὰν ἔλθουν οἱ ξένοι καὶ καταλάβουν τὸν τόπο μας, θὰ συμπεριφερθοῦν πρὸς αὐτοὺς καλύτερα ἀπ' ὅ,τι πρὸς τοὺς ὁμοεθνεῖς τους; Θὰ τοὺς θέσουν σὲ ἀναπαυτικὲς πολυθρόνες καὶ θὰ τοὺς τρέφουν σὰν πρίγκιπες; Ὅσα καὶ ἂν εἶνε τὰ ἐλαττώματα

τῶν πολιτῶν τῆς Πατρίδος μας καὶ οἱ μεταξύ τους διαφορές, ἡ ζωὴ εἶνε ἀσφαλέστερη καὶ καλύτερη σὲ ἐλεύθερη παρὰ σὲ ὑπόδουλη Πατρίδα. «*Μητρός τε καὶ πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἁπάντων τιμιώτερόν ἐστιν ἡ Πατρὶς καὶ ἁγιώτερον καὶ σεμνότερον καὶ ἐν μείζονι μοίρᾳ καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις τοῖς*

νοῦν ἔχουσιν», εἶπε ὁ μεγάλος φιλόσοφος καὶ ὁ μεγάλος πατριώτης Σωκράτης. Ἡ Πατρὶς εἶνε τὸ σπουδαιότερο πρᾶγμα, μετὰ τὴ Θρησκεία βεβαίως, *«τοῖς νοῦν ἔχουσιν»*. Γιὰ ὅσους ἔχουν νοῦ. Γιὰ τοὺς ἄλλους, τοὺς ἀνοήτους, τὸ σπουδαιότερο πρᾶγμα εἶνε ἡ ὑποταγὴ τῆς Πατρίδος σὲ ἀλλοεθνεῖς καὶ ἡ ἐξόντωσι τῶν ἀντιφρονούντων ἀδελφῶν.

* * *

Ὄχι μόνον ἡ λογική, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἁγία Γραφὴ καταδικάζει τοὺς ἀπάτριδες. Καὶ πῶς εἶνε δυνατὸ νὰ μὴν τοὺς καταδικάζῃ, ἀφοῦ ἡ Ἁγία Γραφὴ δὲν ἀντιτίθεται πρὸς τὴ λογική;

Κατὰ τὴ Γραφή, ὁ Κύριος θέτει τὰ ὅρια τῶν ἐθνῶν, αὐτὸς καθορίζει τὰ σύνορα τῶν Πατρίδων, καὶ τάσσει φύλακες ἀγγέλους νὰ προστατεύουν τὰ ἔθνη. *«Ὅτε διεμέριζεν ὁ Ὕψιστος ἔθνη, ὡς διέσπειρεν υἱοὺς Ἀδάμ, ἔστησεν ὅρια ἐθνῶν κατὰ ἀριθμὸν ἀγγέλων Θεοῦ»* (Δευτ. λβ΄ 8). Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ ἐξήγγειλεν ὁ μέγας Μωυσῆς δεκαπέντε περίπου αἰῶνες πρὸ Χριστοῦ. Τὴν ἴδια ἀλήθεια ἐξαγγέλλει καὶ ὁ μέγας Παῦλος ἐπάνω στὸν Ἄρειο Πάγο: *«Ἐποίησεν ἐξ ἑνὸς αἵματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων... ὁρίσας προστεταγμένους καιροὺς καὶ τὰς ὁροθεσίας τῆς κατοικίας αὐτῶν»* (Πράξ. ιζ΄ 26). Ὁ Κύριος ὁρίζει καὶ τὰ τοπικὰ καὶ τὰ χρονικὰ ὅρια τῶν ἐθνῶν. Ὅταν τὰ ἔθνη ζοῦν κατὰ τὸ ἅγιο θέλημά του, ὁ Κύριος τὰ προστατεύει, πλατύνει τὰ ὅριά τους καὶ ἐπιμηκύνει τὴ ζωή τους. Ὅταν ζοῦν ἀσεβῶς, τὰ ταπεινώνει, τὰ σμικρύνει καὶ τὰ ἐξαφανίζει ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς.

Οἱ πιστοὶ ἔχουν τὸ πολίτευμα στοὺς οὐρανούς (Φιλιπ. γ΄ 20). Ἀλλ' ἐφ' ὅσον βρίσκονται στὴ γῆ, ἀγαποῦν καὶ τὴν ἐπίγεια Πατρίδα, ἀφοῦ ὁ Θεὸς χάρισε καὶ αὐτήν. Ἀγαποῦν τὴν Πατρίδα καὶ ὡς **περιέχον,** ὡς τόπο δηλαδή, καὶ ὡς **περιεχόμενον,** ὡς λαὸ δηλαδή, ἰδέες, ἱστορία καὶ πολιτισμό.

* * *

Προσφιλὴς ὑπῆρξε ἡ Πατρὶς στὸν Ἀβραάμ. Ἡ Ἁγία Γραφὴ ἐπαινεῖ τὸν πατριάρχη, διότι ὑπάκουσε στὸν Θεὸ νὰ ἐξέλθη ἀπὸ τὴ γῆ του καὶ ἀπὸ τὴ συγγένειά του καὶ ἀπὸ τὸν οἶκο τοῦ πατρός του καὶ νὰ πορευθῇ σὲ ἄλλο τόπο. Ἡ ὑπακοὴ ἐκείνη ἐπαινεῖται ὡς σπουδαία πρᾶξι, διότι ἦταν ὀδυνηρή. Καὶ ἦταν ὀδυνηρή, ἀκριβῶς διότι ὁ πατριάρχης ἐγκατέλειπε προσφιλῆ Πατρίδα. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἀντάμειψε μὲ νέα Πατρίδα ἀνώτερη τῆς Μεσοποταμίας, τὴ Γῆ τῆς ἐπαγγελίας, ὅπου συνέβησαν τὰ μεγαλύτερα καὶ ἱερώτερα γεγονότα τῶν αἰώνων, καὶ ὅπου καὶ σήμερα διαδραματίζονται καὶ στὸ μέλλον θὰ διαδραματισθοῦν παγκοσμίου σημασίας γεγονότα.

Ὁ πατριάρχης Ἰακὼβ μὲ ὅρκο δέσμευσε τὸν υἱό του Ἰωσὴφ νὰ μὴ τὸν θάψη στὴν Αἴγυπτο, ἀλλὰ στὴ Γῆ τῆς ἐπαγγελίας, στὸν τάφο τῶν πατέρων του. Συγκινητικὴ ἡ τελευταία ἐπιθυμία τοῦ πατριάρχου. Ἰδοὺ οἱ σχετικοὶ λόγοι τῆς Γραφῆς: *«Ἤγγισαν δὲ αἱ ἡμέραι Ἰσραὴλ τοῦ ἀποθανεῖν, καὶ ἐκάλεσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἰωσὴφ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Εἰ εὕρηκα χάριν ἐναντίον σου, ὑπόθες τὴν χεῖρά σου ὑπὸ τὸν μηρόν μου καὶ ποιήσεις ἐπ' ἐμὲ ἐλεημο-*

σύνην καὶ ἀλήθειαν τοῦ μή με θάψαι ἐν Αἰγύπτῳ, ἀλλὰ κοιμηθήσομαι μετὰ τῶν πατέρων μου, καὶ ἀρεῖς με ἐξ Αἰγύπτου καὶ θάψεις με ἐν τῷ τάφῳ αὐτῶν. Ὁ δὲ εἶπεν· Ἐγὼ ποιήσω κατὰ τὸ ῥῆμά σου. Εἶπε δέ· Ὄμοσόν μοι. Καὶ ὤμοσεν αὐτῷ. Καὶ προσεκύνησεν Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου αὐτοῦ» (Γεν. μζ΄ 29-31. Βλέπε καὶ μθ΄ 29-32). Καὶ ὁ Ἰωσὴφ ὥρκισε τοὺς Ἰσραηλῖτες νὰ συμπαραλάβουν κατὰ τὴν ἔξοδο ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο τὰ ὀστᾶ του καὶ νὰ τὰ μετακομίσουν στὴ Γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Ὁ ὕπνος τοῦ θανάτου εἶνε γλυκύτερος στὴν Πατρίδα!

Διὰ τοῦ προφήτου Ἱερεμία ὁ Θεὸς λέγει στοὺς Ἰουδαίους νὰ μὴ κλαῖνε τὸν νεκρό, ἀλλὰ νὰ κλαῖνε τὸν ἐξόριστο, διότι δὲν πρόκειται νὰ ἐπιστρέψη πλέον καὶ νὰ δῆ τὴ γῆ τῆς Πατρίδος του: *«Μὴ κλαίετε τὸν τεθνηκότα μηδὲ θρηνεῖτε αὐτόν· κλαύσατε κλαυθμῷ τὸν ἐκπορευόμενον, ὅτι οὐκ ἐπιστρέψει ἔτι, οὐδὲ ὄψεται τὴν γῆν τῆς πατρίδος αὐτοῦ»* (Ἱερ. κβ΄ 10).

Εἶνε θλιβερὸ πρᾶγμα ν' ἀπομακρυνθῆ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν προσφιλῆ Πατρίδα του καὶ νὰ μὴ τὴν ξαναδῆ πλέον. Αὐτὴ τὴ συμφορὰ ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς ὡς βαριὰ τιμωρία τοῦ ἀσεβοῦς ἀνθρώπου.

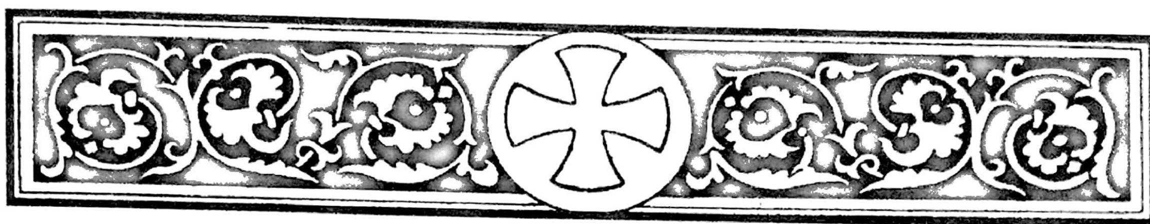
Οἱ Ἰουδαῖοι τιμωρήθηκαν μὲ αἰχμαλωσία καὶ ἐξορία ἀπὸ τὴν Πατρίδα τους. Ὅταν σύρονταν αἰχμάλωτοι στὶς ὄχθες τῶν ποταμῶν Βαβυλῶνος, ἔκλαιαν καὶ θρηνοῦσαν ἐνθυμούμενοι τὴν Πατρίδα τους καὶ κρέμασαν τὰ μουσικά τους ὄργανα στὶς ἰτιὲς καὶ δὲν εἶχαν διάθεσι νὰ τραγουδήσουν τραγούδια τῆς Πατρίδος τους σὲ ξένη χώρα. Καὶ ὡρκίζον-

ταν νὰ πάθουν φοβερὰ κακά, ἐὰν λησμονοῦσαν τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐὰν δὲν τὴν προέτασσαν στὴν εὐφροσύνη τους. Ἰδοὺ οἱ περιπαθεῖς λόγοι τοῦ Ψαλμῳδοῦ: *«Ἐπὶ τῶν ποταμῶν Βαβυλῶνος ἐκεῖ ἐκαθίσαμεν καὶ ἐκλαύσαμεν ἐν τῷ μνησθῆναι ἡμᾶς τῆς Σιών. Ἐπὶ ταῖς ἰτέαις ἐν μέσῳ αὐτῆς ἐκρεμάσαμεν τὰ ὄργανα ἡμῶν· ὅτι ἐκεῖ ἐπηρώτησαν ἡμᾶς*

οἱ αἰχμαλωτεύσαντες ἡμᾶς λόγους ᾠδῶν καὶ οἱ ἀπαγαγόντες ἡμᾶς ὕμνον· ᾄσατε ἡμῖν ἐκ τῶν ᾠδῶν Σιών. Πῶς ᾄσωμεν τὴν ᾠδὴν Κυρίου ἐπὶ γῆς ἀλλοτρίας; Ἐὰν ἐπιλάθωμαί σου, Ἱερουσαλήμ, ἐπιλησθείη ἡ δεξιά μου· κολληθείη ἡ γλῶσσά μου τῷ λάρυγγί μου, ἐὰν μή σου μνησθῶ, ἐὰν μὴ προανατάξωμαι τὴν Ἱερουσαλὴμ ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς εὐφροσύνης μου» (Ψαλμ. ρλστ΄ 1-6).

Πρέπει νὰ χάση κανεὶς τὴν προσφιλῆ Πατρίδα του, ὅπως τὴν ἔχασαν οἱ Ἰουδαῖοι, γιὰ νὰ τὴν ἐκτιμήση δεόντως...

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν Πατρίδα συμβατὴ μὲ τὸν Χριστιανισμό

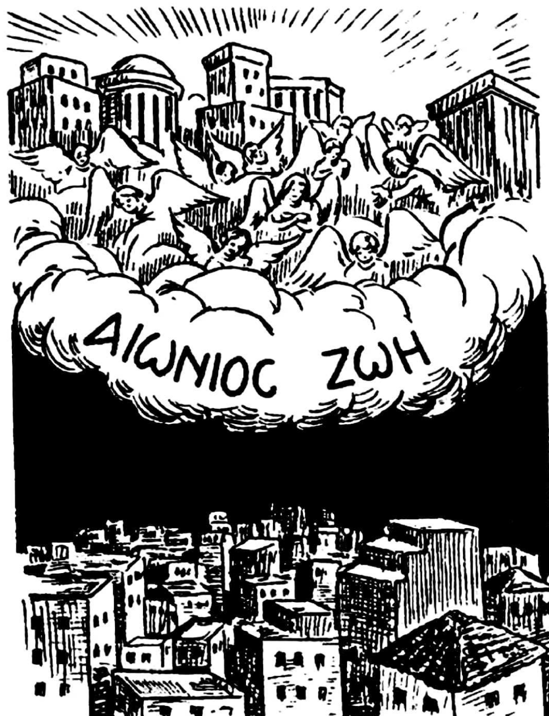
Ἡ Καινὴ Διαθήκη κηρύττει παγκόσμια ἀγάπη, ἀγάπη ἀκόμη καὶ πρὸς τοὺς ἐχθρούς. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν αἴρει τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν Πατρίδα. Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν ξερριζώνει τὸ πατριωτικὸ συναίσθημα. Ἀντιθέτως τὸ καθιστᾷ πνευματικώτερο καὶ εὐγενέστερο.

Γιὰ τοὺς πατριάρχες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἡ Καινὴ Διαθήκη γράφει: *«Κατὰ πίστιν ἀπέθανον οὗτοι πάντες, μὴ λαβόντες τὰς ἐπαγγελίας, ἀλλὰ πόρρωθεν αὐτὰς ἰδόντες καὶ ἀσπασάμενοι, καὶ ὁμολογήσαντες ὅτι ξένοι καὶ παρεπίδημοί εἰσιν ἐπὶ τῆς γῆς. Οἱ γὰρ τοιαῦτα λέγοντες ἐμφανίζουσιν ὅτι πατρίδα ἐπιζητοῦσι. Καὶ εἰ μὲν ἐκείνης ἐμνημόνευον, ἀφ' ἧς ἐξῆλθον, εἶχον ἂν καιρὸν ἀνακάμψαι· νῦν δὲ κρείττονος ὀρέγονται, τοῦτ' ἔστιν ἐπουρανίου»* (Ἑβρ. ια΄ 13-16).

Οἱ πατριάρχες, ἄνδρες πίστεως καὶ πνευματικοῦ προσανατολισμοῦ, ὡμολογοῦσαν, ὅτι ἦταν ξένοι καὶ προσωρινοὶ κάτοικοι ἐπάνω στὴ γῆ. Αὐτοί, οἱ ὁποῖοι λέγουν τέτοια λόγια, φανερώνουν, ὅτι ἐπιζητοῦν πατρίδα. Καὶ ἂν θυμόντουσαν καὶ νοσταλγοῦσαν τὴ Μεσοποταμία, ἀπὸ τὴν ὁποία προῆλθαν, θὰ εἶχαν καιρὸ νὰ ἐπιστρέψουν σ' αὐ-

τήν. Ἀλλ' ἐπιθυμοῦσαν σφοδρῶς ἀνώτερη πατρίδα, δηλαδὴ ἐπουράνια.

Τὴν ἐπουράνια βασιλεία, τὸν Παράδεισο, ὁ θεόπνευστος συγγραφεὺς τῆς πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς ὀνομάζει *«πατρίδα»*. Γιατί; Διότι ἡ πατρὶς εἶνε σπουδαία ἔννοια καὶ ἀξία, ἡ δὲ ἐπουράνια βασιλεία, ὁ Παράδεισος, ἔχει ὁμοιότητες καὶ ἀναλογίες πρὸς τὴν ἐπίγεια πατρίδα. *«Κρείττων»* βεβαίως, ἀνώτερη δηλαδή, ἡ ἐπουράνια καὶ αἰώνια πατρίς. Ἀλλ' αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ σύγκρισι καὶ αὐτὸς ὁ χαρακτηρισμὸς φανερώνουν, ὅτι καὶ ἡ ἐπίγεια πατρὶς εἶνε καλή. Καλὴ ἡ ἐπείγεια πατρίς, καλύτερη ἡ ἐπουράνια. Γλυκιὰ αὐτή, γλυκύτερη ἐκείνη.

* * *

Ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν, ὁ μέγας Παῦλος, δὲν ἔπαυε νὰ ἔχῃ ἰδιαίτερη ἀγάπη πρὸς τὸ δικό του ἔθνος. Ὁ οὐρανοβάμων, ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἡρπάγη ἕως τρίτου οὐρανοῦ καὶ εἰσῆλθε στὸν Παράδεισο καὶ εἶδε τὸ ἀπερίγραπτο κάλλος τῆς αἰωνίας πατρίδος, δὲν ἔπαυσε ν' ἀγαπᾷ καὶ τὴν ἐπίγεια πατρίδα: *«Ἐν ᾧ δ' ἄν τις τολμᾷ, ἐν ἀφροσύνῃ λέγω, τολμῶ κἀγώ. Ἑβραῖοί εἰσι; Κἀγώ. Ἰσραηλῖταί εἰσι; Κἀγώ. Σπέρμα Ἀβραάμ εἰσι; Κἀγώ»* (Β΄ Κορ. ια΄ 21-22. Πρβλ. Φιλιπ. γ΄ 4-5). Ὁ Ἀπόστολος τολμᾷ

νὰ καυχᾶται καὶ αὐτός, ὅτι κατάγεται ἀπὸ ἔνδοξο πρόγονο καὶ ἀνήκει σὲ ἔνδοξο ἔθνος: «*Ἐγὼ ἄνθρωπος μέν εἰμι Ἰουδαῖος, Ταρσεύς, τῆς Κιλικίας οὐκ ἀσήμου πόλεως πολίτης*» (Πράξ. κα΄ 39. Πρβλ. κβ΄ 3). Ὁ Ἀπόστολος μὲ κάποια ἐγκαύχησι ἀναφέρει τὴν ἐθνικότητα καὶ τὴ γενέτειρά του. Τονίζει, ὅτι εἶνε πολίτης ὄχι ἄσημης, ἀλλὰ σπουδαίας πόλεως, τῆς Ταρσοῦ. Ἐκδηλώνει τρυφερὴ ἀγάπη πρὸς τὸ ἔθνος του καὶ μὲ λόγια καὶ μὲ ἔργα: «*Τὴν βίωσίν μου τὴν ἐκ νεότητος... ἐν τῷ ἔθνει μου... ἴσασι πάντες οἱ Ἰουδαῖοι*»· «*Ἠναγκάσθην ἐπικαλέσασθαι Καίσαρα, οὐχ ὡς τοῦ ἔθνους μου ἔχων τι κατηγορῆσαι*»· «*Παρεγενόμην ἐλεημοσύνας ποιήσων εἰς τὸ ἔθνος μου καὶ προσφοράς*» (Πράξ. κστ΄ 4· κη΄ 19· κδ΄ 17). Τὸ ἔθνος *μου*, τοῦ ἔθνους *μου*, τῷ ἔθνει *μου*, λέγει μὲ τρυφερότητα ὁ Ἀπόστολος. Ἀπὸ νεότητος ἦταν ἄμεμπτος ἀπέναντι τοῦ ἔθνους του. Δὲν διατύπωσε κατηγορία κατὰ τοῦ ἔθνους του πρὸς τοὺς Ρωμαίους. Καὶ μετέβη στὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ νὰ φέρῃ ἐλεημοσύνες στὸ ἔθνος του.

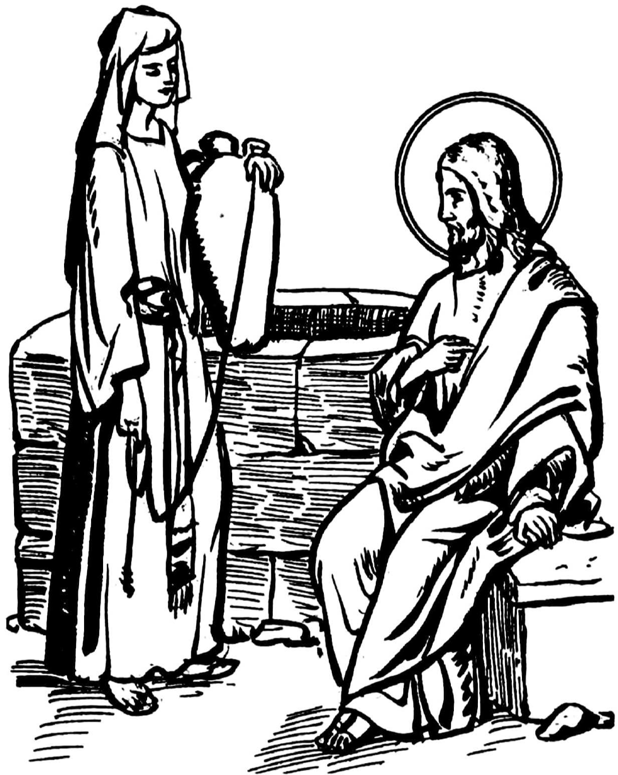
Ἀλλ' ἐκεῖ, ὅπου φαίνεται ἡ μεγάλη ἀγάπη καὶ ἡ ἔντονη ἀγωνία καὶ θλῖψι τοῦ Ἀποστόλου γιὰ τὸ ἔθνος του, εἶνε ἡ περικοπὴ αὐτή: «*Λύπη μοί ἐστι μεγάλη καὶ ἀδιάλειπτος ὀδύνη τῇ καρδίᾳ μου. Ηὐχόμην γὰρ αὐτὸς ἐγὼ ἀνάθεμα εἶναι ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μου, τῶν συγγενῶν μου κατὰ σάρκα, οἵτινές εἰσιν Ἰσραηλῖται, ὧν ἡ υἱοθεσία καὶ ἡ δόξα καὶ αἱ διαθῆκαι καὶ ἡ νομοθεσία καὶ ἡ λατρεία καὶ αἱ ἐπαγγελίαι, ὧν οἱ πατέρες καὶ ἐξ ὧν ὁ Χριστὸς τὸ κατὰ σάρκα...*» (Ρωμ. θ΄ 2-

5). Ὁ Ἀπόστολος ἀγαπᾷ ἰδιαιτέρως τοὺς συμπατριῶτες του, τῶν ὁποίων ἀναφέρει ἐξαιρετικὰ προνόμοια καὶ ἐξαιρετικοὺς τίτλους τιμῆς. Αἰσθάνεται δὲ μεγάλη καὶ συνεχῆ ὀδύνη στὴ θρησκευτικὴ καὶ πατριωτικὴ καρδιά του, διότι δὲν πίστευσαν στὸν Χριστό. Καὶ θὰ εὐχόταν νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὸν Χριστὸ αὐτός, νὰ κολασθῇ δηλαδή, ἐὰν μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ σωθοῦν οἱ συμπατριῶτες του! Γιὰ τὴν πατρίδα τους οἱ ἥρωες θυσιάζουν τὴν παροῦσα ζωή. Γιὰ τὸ ἔθνος του ὁ Ἀπόστολος θὰ θυσίαζε καὶ τὴν αἰώνια ζωή!

Πατριωτικὸ συναίσθημα εἶχε καὶ ὁ Χριστός. Διότι ὡς ἄνθρωπος εἶχε καὶ ὁ Χριστὸς ὅλα τὰ ἀνθρώπινα, ἐκτὸς ἁμαρτίας. Ἤδη στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, στὸν 77ο Ψαλμό, ὅπου ὁ Χριστὸς ὁμιλεῖ καὶ ὡς Θεὸς καὶ ὡς ἄνθρωπος, ὡς ἄνθρωπος συντάσσει τὸν ἑαυτό του μὲ τοὺς Ἰσραηλῖτες καὶ ὁμιλεῖ καὶ αὐτὸς ὡς Ἰσραηλίτης: «*Ὅσα ἠκούσαμεν καὶ ἔγνωμεν αὐτὰ καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν διηγήσαντο ἡμῖν... Καὶ ἀνέστησε μαρτύριον ἐν Ἰακὼβ καὶ νόμον ἔθετο ἐν Ἰσραήλ, ὅσα ἐνετείλατο τοῖς πατράσιν ἡμῶν τοῦ γνωρίσαι αὐτὰ τοῖς υἱοῖς αὐτῶν*» (στίχ. 3, 5). Ὅσα ἀκούσαμε καὶ γνωρίσαμε ἐμεῖς οἱ νεώτεροι Ἰσραηλῖτες, λέγει ὁ Χριστός, ὅσα διέταξε ὁ Θεὸς στοὺς πατέρες μας καὶ οἱ πατέρες μας διηγήθηκαν σ' ἐμᾶς. Ὁμιλεῖ δηλαδὴ ὁ Χριστὸς ὅπως νεώτερος Ἕλληνας, ὅταν λέγῃ: «Ἐμεῖς οἱ νεώτεροι Ἕλληνες», «Οἱ πατέρες ἡμῶν», «Οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι» κλπ.

Ὁμοίως ὁμιλεῖ ὁ Χριστὸς στὴν Καινὴ Διαθήκη, ὅταν διαλέγεται μὲ τὴ Σαμαρείτιδα: «*Ὑμεῖς προ-*

σκυνεῖτε ὃ οὐκ οἴδατε, ἡμεῖς προσκυνοῦμεν ὃ οἴδαμεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν» (Ἰωάν. δ΄ 22). Σεῖς οἱ Σαμαρεῖτες, λέγει ὁ Χριστός, προσκυνεῖτε αὐτό, γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν ἔχετε σαφῆ γνῶσι. Ἐμεῖς οἱ Ἰουδαῖοι προσκυνοῦμε αὐτό, τὸ ὁποῖο γνωρίζουμε

περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο· καὶ ἀπόδειξι αὐτοῦ εἶνε, ὅτι ἡ σωτηρία προέρχεται ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους. Ὁ Χριστὸς ὁμιλεῖ ὡς Ἰουδαῖος καὶ τονίζει τὴ θρησκευτικὴ ὑπεροχὴ τοῦ ἔθνους του ἔναντι τοῦ ἔθνους τῶν Σαμαρειτῶν.

Κήρυττε δὲ ὁ Κύριος καὶ θαυματουργοῦσε κυρίως μεταξὺ τῶν συμπατριωτῶν του. Πρὸς τὴ Χαναναία εἶπε: *«Οὐκ ἀπεστάλην εἰ μὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραήλ»* (Ματθ. ιε΄ 24). Καὶ στοὺς Ἀποστόλους παρήγγειλε, πρῶτα νὰ κηρύξουν στοὺς Ἰσραηλῖτες: *«Εἰς ὁδὸν ἐθνῶν μὴ ἀπέλθητε καὶ εἰς πόλιν Σαμαρειτῶν μὴ εἰσέλθητε· πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραήλ»* (Ματθ. ι΄ 5-6). Ὁ ἴδιος μετέβη *«εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ»*, τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του Ναζαρέτ, καὶ κήρυξε μέσα στὴ συναγωγή, μολονότι γνώριζε, ὅτι *«οὐκ ἔστι προφήτης ἄτιμος εἰ μὴ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ»* (Ματθ. ιγ΄ 54, 57). Πρώτη

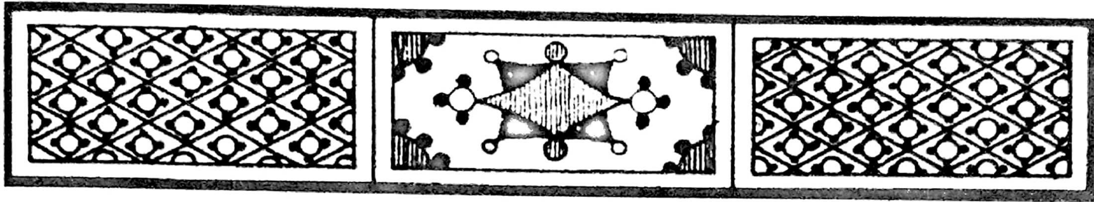
ἡ πατρίς, ὅσο σκληροὶ καὶ ἂν εἶνε οἱ ἄνθρωποί της, καὶ ἔπειτα οἱ ἄλλοι τόποι (Πράξ. ιγ΄ 46).

Τὸ πατριωτικὸ συναίσθημα τοῦ Χριστοῦ ἐκδηλώθηκε κατὰ τὸν συγκινητικώτερο τρόπο λίγες ἡμέρες πρὸ τῆς σταυρώσεώς του. «*Καὶ ὡς ἤγγισεν, ἰδὼν τὴν πόλιν ἔκλαυσεν ἐπ' αὐτῇ*» (Λουκ. ιθ΄ 41)· «*Ἱερουσαλὴμ Ἱερουσαλήμ, ἡ ἀποκτέννουσα τοὺς προφήτας καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτήν! Ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου, ὃν τρόπον ἐπισυνάγει ὄρνις τὰ νοσσία ἑαυτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας, καὶ οὐκ ἠθελήσατε. Ἰδοὺ ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος*» (Ματθ. κγ΄ 37-38). Ὁ Χριστός, ὅταν εἶδε τὴν Ἱερουσαλήμ, τὴν πρωτεύουσα τῆς ἐπίγειας πατρίδος του, συγκινήθηκε καὶ ξέσπασε σὲ θρῆνο. Ἔκλαψε γι' αὐτὴν ὁ Κύριος, λόγῳ τῆς ἀπιστίας καὶ τῶν ἐπερχομένων δεινῶν της, καὶ ὁμιλεῖ γι' αὐτὴν μὲ τὰ περιπαθέστερα λόγια.

Τὸ πατριωτικὸ συναίσθημα, ναί, τὸ πατριωτικὸ συναίσθημα εἶχε θέσι καὶ στὴν καρδιὰ τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ ὁ Θεὸς ὡς ἄνθρωπος εἶχε πατρίδα, καὶ τὴν ἀγάπησε τρυφερά, καὶ πόνεσε καὶ ἔκλαψε γι' αὐτήν, καὶ θυσίασε τὴ ζωή του πρῶτα γι' αὐτήν (Ἰωάν. ια΄ 49-52· Ρωμ. α΄ 16· θ΄ 9, 10).

Ἀλλ' ἀφοῦ τὸ πατριωτικὸ συναίσθημα εἶχε θέσι στὴν καρδιὰ τοῦ Χριστοῦ, πῶς εἶνε δυνατὸ νὰ μὴν ἔχῃ θέσι στὴν καρδιὰ τοῦ χριστιανοῦ;

Ὁ ἀληθινὸς χριστιανός, ὁ μιμητὴς τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του. Καὶ τὴν ἀγαπᾷ ἁγνότερα καὶ περιπαθέστερα ἀπὸ κάθε ἄλλο πατριώτη.

Τὸ μεγαλεῖο τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους

Ἡ πατρὶς εἶνε σπουδαία καὶ ἀγαπητὴ καὶ σὲ ὅσους ἔχουν κοινὸ νοῦ καὶ σὲ ὅσους ἔχουν «νοῦν Χριστοῦ». Δὲν εἶνε σωβινισμὸς καὶ ὑπερβολὴ νὰ ποῦμε, ὅτι μεταξὺ ὅλων τῶν πατρίδων τοῦ κόσμου σπουδαιότερη εἶνε ἡ Ἑλληνικὴ Πατρίς.

Πρῶτα ἡ Πατρίς μας εἶνε ὡραία ὡς φύσι. Βρίσκεται στὴν καλύτερη ζώνη τῆς γῆς. Τὸ κλῖμα της εἶνε εὔκρατο. Ὁ οὐρανός της καθαρὸς καὶ γαλανός. Ὁ ἥλιος της λαμπρός. Ὅλες τὶς ἡμέρες τοῦ ἔτους, καὶ τὶς πλέον συννεφώδεις τοῦ χειμῶνος, ἡ χώρα μας βλέπει τὸ πρόσωπο τοῦ ἡλίου νὰ προσμειδιᾷ σ' αὐτὴν καὶ νὰ μεταδίδῃ αἰσιοδοξία καὶ χαρά. *«Πατρίδα, σὰν τὸν ἥλιο σου ἥλιος ἀλλοῦ δὲν λάμπει»,* ὅπως ἔψαλλε ὁ ποιητὴς Λορέντζος Μαβίλης, ὁ ἥρωας τοῦ Δρίσκου. Ἡ θάλασσα περιβρέχει ἀπ' ὅλες τὶς πλευρὲς ἐκτὸς τῆς βόρειας τὴν Πατρίδα μας, καὶ δημιουργεῖ δαντελωτὰ καὶ μαγευτικὰ ἀκρογιάλια. Στὰ πελάγη της, ἀνάμεσα στοὺς ἀφροὺς τοῦ κύματος, ἀναδύονται πλῆθος μικρὰ καὶ μεγάλα νησιὰ ὡς φτερωτοὶ ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι. *«Μέσ' στοῦ Αἰγαίου τὰ νησιὰ ἀγγέλοι φτερουγίζουν!».* Ὡραῖα ἐπίσης εἶνε τὰ βουνὰ καὶ

οἱ πεδιάδες τῆς Πατρίδος μας, ἰδίως τὴν ἄνοιξι, ὅταν ἀναγεννᾶται καὶ ἀνθίζη καὶ εὐωδιάζη ἡ φύσι. *«Μάγεμα ἡ φύσις κι' ὄνειρο στὴν ὀμορφιὰ καὶ χάρι· κι' ἡ μαύρη πέτρα ὀλόχρυση καὶ τὸ ξερὸ χορτάρι· μὲ χίλιες βρύσες χύνεται, μὲ χίλιες γλῶσσες κραίνει»*, ὅπως ἔψαλλε ὁ ἐθνικός μας ποιητής.

Ὡραῖος ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ ἥλιος, ὡραῖο τὸ κλῖμα καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα, ὡραῖα τὰ πελάγη, τὰ νησιὰ καὶ οἱ ἀκτές, ὡραῖα τὰ βουνὰ καὶ οἱ πεδιάδες τῆς Ἑλλάδος. Ἐπίσης, ὅπως ἀποδεικνύουν γεωλογικὲς ἔρευνες, σπουδαῖο εἶνε καὶ τὸ ὑπέδαφος τῆς Ἑλλάδος. Στὰ σπλάγχνα τῆς χώρας μας ὁ Θεὸς ἐνέκρυψε πολυτίμους ὑλικοὺς θησαυρούς, γιὰ τοὺς ὁποίους οἱ ἐχθροὶ φθονοῦν καὶ ἐποφθαλμιοῦν...

* * *

Ἀλλ' ἂν ἡ πατρίς μας ὡς φυσικὸ περιέχον εἶνε ἀπὸ τὶς λίγες ὡραιότερες πατρίδες τοῦ πλανήτη, ὡς περιεχόμενο, ὡς ἄνθρωποι δηλαδή, ὡς ἀξίες, ἰδανικά, ἱστορία καὶ πολιτισμός, εἶνε ἡ ὡραιότερη ἀπ' ὅλες τὶς πατρίδες. Εἶνε ἡ Πατρὶς τῶν Πατρίδων!

Ὅπως ὅλοι οἱ λαοί, ἔτσι καὶ ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ἔχουμε βεβαίως ἐλαττώματα. Κορυφαῖο δὲ ἐλάττωμά μας ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἐποχὴ μέχρι σήμερα εἶνε ἡ διχόνοια. *«Ἡ διχόνοια ποὺ κρατάει ἕνα σκῆπτρο ἡ δολερή...»*. Ἀλλ' ἔχουμε καὶ ἔξοχες ἀρετές. Εἴμαστε ὁ πλέον φιλότιμος καὶ συναισθηματικὸς λαὸς τοῦ κόσμου. Ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἐποχὴ ὑπήρξαμε ἰδεαλιστές. Ἕλληνες εἶνε οἱ μεγαλύτεροι ἰδεαλιστὲς φιλόσοφοι τῶν αἰώνων, ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων, πρόδρομοι τοῦ Χριστιανισμοῦ στὸν ἐθνι-

κὸ κόσμο. Ἕλληνας εἶνε ὁ μεγαλύτερος μετὰ τὸν θεόπνευστο Δαβὶδ ποιητὴς τῶν αἰώνων, ὁ Ὅμηρος. Ἕλληνες εἶνε οἱ μεγαλύτεροι καλλιτέχνες τῶν αἰώνων, τῶν ὁποίων τὰ ἔργα κοσμοῦν διαφόρους χώρους τῆς Ἑλλάδος καὶ

τὰ μουσεῖα τῶν κλεπτῶν τῆς Εὐρώπης. Τὰ σεβαστότερα καλλιτεχνικὰ μνημεῖα τοῦ ἀρχαίου κόσμου εἶνε τὰ μνημεῖα τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Ἕλληνες ἐπίσης εἶνε τὰ ἐπιστημονικώτερα πνεύματα τῆς ἀρχαιότητος, οἱ ἀπώτεροι θεμελιωτὲς τοῦ ἐπιστημονικοῦ οἰκοδομήματος τῶν ἡμερῶν μας. Μεταξὺ τῶν προγόνων μας βρίσκει κανεὶς τὰ ἐξοχώτερα καὶ τὰ περισσότερα πνεύματα τῆς ἀρχαιότητος. Ἡ προχριστιανικὴ Πατρίς μας κατέχει τὰ σκῆπτρα τῆς διανοήσεως καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ ὅπως εἶπε ξένος φιλόσοφος καὶ ποιητής, ὅ,τι εἶνε ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιὰ γιὰ τὸν ἄνθρωπο, εἶνε ἡ Ἑλλὰς γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

* * *

Ἀλλ' ἂν ἡ προχριστιανικὴ Ἑλλὰς κατέχη τὰ σκῆπτρα τοῦ πολιτισμοῦ, ἡ μεταχριστιανικὴ Ἑλλὰς κατέχει τὰ σκῆπτρα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Καὶ ἂν οἱ Ἑβραῖοι ἦταν ὁ περιούσιος λαὸς τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, οἱ Ἕλληνες εἶνε ὁ περιούσιος λαὸς τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ἑβραῖοι καὶ Ἕλληνες, οἱ πλέον δαιμόνιοι καὶ πλέον σημαντικοὶ λαοὶ τοῦ κόσμου.

Ὅταν ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Ἀνδρέας, ἀπόστολοι μὲ

ἑλληνικὰ ὀνόματα, εἶπαν στὸν Ἰησοῦ, ὅτι ζητοῦσαν νὰ τὸν δοῦν Ἕλληνες, ὁ Ἰησοῦς εἶπε: «*Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου*» (Ἰωάν. ιϐ' 23). Πράγματι, ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Κύριος καὶ Θεὸς καὶ Σωτὴρ Ἰησοῦς Χριστός, δοξάσθηκε ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες. Καὶ δοξάσθηκε ὅσο ἀπὸ κανένα ἄλλο Ἔθνος.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὁ γίγαντας τοῦ Χριστιανισμοῦ, κήρυξε καὶ κοπίασε κυρίως σὲ ἑλληνικὰ ἐδάφη. Καὶ ἄλλοι ἀπόστολοι κήρυξαν σὲ ἑλληνικὰ ἐδάφη. Καὶ οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς Ἐπιστολὲς τοῦ Παύλου ἀπευθύνονται σὲ Ἕλληνες. Γενικὰ οἱ ἀπόστολοι ἔρριξαν τὸ μεγαλύτερο ϐάρος τοῦ ἀγῶνα τους στὸν Ἑλληνισμό. Καὶ σὲ ἑλληνικὰ ἐδάφη ἱδρύθηκαν οἱ ἐνδοξότερες ἀπὸ τὶς κατὰ τόπους Ἐκκλησίες. Στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, τὴν ὡραιότερη γλῶσσα τοῦ κόσμου, γράφτηκε τὸ Εὐαγγέλιο, τὸ ὡραιότερο ϐιϐλίο τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ θεόπνευστο καὶ τέλειο, τὸ ἀσύγκριτο καὶ αἰώνιο. Τὸ δὲ Βυζάντιο, Κράτος κατ' ἐξοχὴν ἱεραποστολικό, διέδωσε τὸν Χριστιανισμὸ πρὸς Βορρᾶ καὶ Ἀνατολὴ καὶ ἐκχριστιάνισε ἔθνη καὶ λαοὺς πολλούς. Σὲ ἑλληνικὰ ἐδάφη συγκροτήθηκαν ὅλες οἱ μεγάλες καὶ ἔνδοξες Σύνοδοι τῆς Ἐκκλησίας. Ἕλληνες Πατέρες διέπρεψαν κυρίως σ' αὐτές. Καὶ Ἑλλήνων Πατέρων εἶνε τὰ σπουδαιότερα ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα. Ἕλληνες Πατέρες ἔγραψαν ἐπίσης τοὺς ὡραιοτέρους ὕμνους, τὶς λαμπρότερες λειτουργίες καὶ τὶς ἐξοχώτερες εὐχὲς καὶ ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας, αἰώνια θησαυρί-

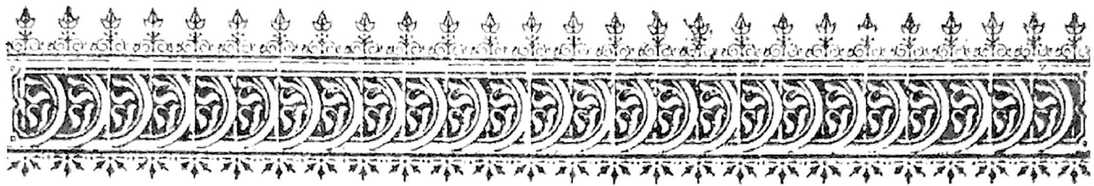
σματα τῆς 'Ορθοδοξίας, τὰ ὁποῖα κατευφραίνουν τὶς ψυχὲς τῶν ἐκλεκτῶν. 'Από τοὺς Ἕλληνες προῆλθαν οἱ περισσότεροι ἱεραπόστολοι καὶ οἱ περισσότεροι ἅγιοι τῆς 'Εκκλησίας. Τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος γέμισε τοὺς οὐρανοὺς μέ ἁγίους!

Οἱ Ἕλληνες πιστεύουν σὲ ἰδέες καὶ ἀγωνίζονται καὶ θυσιάζονται γιὰ τὶς ἰδέες. 'Από τὴν ἀρχαιότητα μέχρι σήμερα τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος κλῆρο ἔχει ν' ἀγωνίζεται καὶ νὰ θυσιάζεται. Κανένα ἄλλο Ἔθνος δὲν πολέμησε σὲ τόσους πολέμους καὶ μὲ τόσο ἡρωισμό. Τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος ὑπέστη τὶς περισσότερες δοκιμασίες διὰ μέσου τῶν αἰώνων, καὶ ἀνέδειξε τοὺς περισσοτέρους ἥρωες. Ὅπως εἶπε νεώτερος πολιτικὸς ξένης χώρας, ἂν ἄλλοτε λεγόταν, ὅτι οἱ Ἕλληνες μάχονται σὰν ἥρωες, τώρα πρέπει νὰ λέγεται, ὅτι οἱ ἥρωες μάχονται σὰν Ἕλληνες. Μέτρο ἡρωισμοῦ ὁ Ἕλληνας! Προπάντων οἱ Ἕλληνες θυσιάζονται γιὰ τὴν Πίστι τους, τὴν ἀθάνατη χριστιανικὴ Πίστι, τὸ ὕψιστο μετὰ Χριστὸν ἰδεῶδες τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος ἔδωσε τοὺς περισσοτέρους μάρτυρες τῆς Πίστεως. Ἔθνος ἡρώων καὶ μαρτύρων. Ποταμοὶ καὶ λίμνες καὶ θάλασσες τὰ αἵματα τῶν ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος θυσιασθέντων Ἑλλήνων. Ὅλα τὰ ἑλληνικὰ ἐδάφη εἶνε ἀνάμικτα μὲ ὀστᾶ καὶ αἵματα ἡρώων καὶ μαρτύρων. Καὶ ἔξω ἀπὸ ἑλληνικὰ ἐδάφη ἀφήσαμε ὀστᾶ καὶ αἵματα, θυσία καὶ παράδειγμα γιὰ τοὺς ξένους –πάντοτε δυστυχῶς ξένους καὶ ποτὲ γνησίους φίλους. Σὲ καιροὺς εἰρήνης οἱ Ἕλληνες δίδασκαν τοὺς λαοὺς

πῶς πρέπει νὰ ζοῦν· καὶ σὲ καιροὺς πολέμων καὶ διωγμῶν τοὺς δίδασκαν πῶς πρέπει νὰ πεθαίνουν. Χάρι στοὺς ἀγῶνες καὶ τὶς θυσίες τῶν Ἑλλήνων ὑπάρχει μέχρι σήμερα Ἑλλάς, καὶ στὴν Ἑλλάδα ὑπάρχει Ὀρθοδοξία, ὁ Χριστιανισμὸς στὴν καθαρώτατη μορφή του, ἡ μόνη ἐλπίδα καὶ σωτηρία τοῦ κόσμου.

Ἡ Ἑλλὰς εἶνε ἡ μεγαλύτερη εὐεργέτις τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ κατὰ κάποια ἔννοια ὅλοι οἱ πολιτισμένοι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου εἶνε Ἕλληνες, διότι μετέχουν τῶν πνευματικῶν καὶ παιδευτικῶν ἀγαθῶν, τὰ ὁποῖα μεταδόθηκαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Καὶ σήμερα ἡ Ἑλλάς, παρ' ὅλη τὴ διάβρωσι ἀπ' ὅλες τὶς σκοτεινὲς δυνάμεις τῆς ἐποχῆς, ἐν συγκρίσει πρὸς τὶς ἄλλες χῶρες τοῦ κόσμου, λόγῳ τοῦ αὐστηροῦ πνεύματος τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς θείας Χάριτος, πνευματικῶς βρίσκεται ἀνώτερη ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες χῶρες. Καὶ πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ὅπως φαίνεται, τὰ ἄλλα ἔθνη, ἀφοῦ χρεωκοπήσουν τελείως καὶ ἀηδιάσουν τὸν ψευδοπολιτισμό τους, θὰ στραφοῦν πάλι, γιὰ νὰ βροῦν νόημα ζωῆς καὶ ἀνάπαυσι στὴν ἀθάνατη Ὀρθοδοξία της.

Ἡ Ἑλλὰς εἶχε καὶ ἔχει τὸν ὡραιότερο προορισμὸ ἀνάμεσα στὰ Ἔθνη. Δὲν ἔχει νὰ ζηλέψη κανένα ἄλλο Ἔθνος σὲ λόγο ἀξιῶν καὶ μεγαλείου. Ἀντιθέτως τὰ ἄλλα Ἔθνη ἔχουν νὰ ζηλεύουν τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ζηλεύουν πράγματι καὶ φθονοῦν τὴν Πατρίδα μας. Καὶ τὴν μισοῦν καὶ τὴν ἐπιβουλεύονται. Τὸ μῖσος καὶ οἱ ἐπιβουλὲς κατὰ τῆς Ἑλλάδος εἶνε καὶ αὐτὰ ἀποδείξεις τῆς ὑπερέχουσας ἀξίας της.

Τὸ σπουδαιότερο καθῆκον

Ἡ Πατρίς, κάθε Πατρίς, εἶνε ἄξια τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὑπερασπίσεως ἀπὸ τὰ τέκνα της. Ἂν ἀγαπᾷ ὁ ἄνθρωπος καὶ ὑπερασπίζῃ τὸν ἀγρὸ καὶ τὴν οἰκογένειά του, πῶς εἶνε δυνατὸ νὰ μὴν ἀγαπᾷ καὶ νὰ μὴν ὑπερασπίζῃ τὸν μεγάλο ἀγρὸ καὶ τὴ μεγάλη οἰκογένεια, ἡ ὁποία λέγεται Πατρὶς καὶ περιλαμβάνει τοὺς μικροὺς ἀγροὺς καὶ τὶς μικρὲς οἰκογένειες; Ἂν ἀφεθῇ ἡ Πατρὶς ἀνυπεράσπιστη, οἱ ἐχθροὶ θὰ τὴν καταλάβουν καὶ θ' ἀτιμάσουν καὶ θὰ ἐξοντώσουν τὰ ἀνάξια τέκνα της. Δὲν χρειάζεται λοιπὸν φιλοσοφία γιὰ νὰ καταλάβῃ κάποιος, ὅτι ἡ ὑπεράσπισι τῆς Πατρίδος εἶνε καθῆκον τῶν τέκνων της.

Τὸ καθῆκον τῆς ὑπερασπίσεως τῆς Πατρίδος ὑπαγορεύει ἡ κοινὴ λογική· τὸ διδάσκει καὶ ἡ Ἁγία Γραφή. Κριτές, βασιλεῖς καὶ ἄλλοι κυβερνῆτες τοῦ Ἑβραϊκοῦ λαοῦ διεξήγαγαν πολέμους γιὰ τὴν Πατρίδα τους ἔχοντας σύμβουλο καὶ συμπαραστάτη τους τὸν Θεό, τὸν κραταιὸ ἐν πολέμοις Κύριο.

● *«Γίνου εἰς υἱὸν δυνάμεως καὶ πολέμει τοὺς πολέμους Κυρίου»,* λέγει ὁ Σαοὺλ πρὸς τὸν Δαβίδ (Α΄ Βασ. ιη΄ 17). Οἱ δίκαιοι καὶ οἱ σύμφωνοι πρὸς τὸ θεῖο θέλημα πόλεμοι χαρακτηρίζονται ὡς *«πόλεμοι Κυρίου».* Ὑπάρχει ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ὁ πόλεμος τοῦ Θεοῦ.

● *«Διδάσκων χεῖράς μου εἰς πόλεμον καὶ ἔθου τόξον χαλκοῦν τοὺς βραχίονάς μου»*, λέγει ὁ Δαβὶδ πρὸς τὸν Θεό (Ψαλμ. ιζ΄ 35). Ὁ Θεὸς δίδαξε καὶ ἱκάνωσε τὸν Δαβὶδ νὰ εἶνε ἐπιδέξιος καὶ γενναῖος πολεμιστής.

● *«Καὶ εἶπα... Μνήσθητε τοῦ Θεοῦ ἡμῶν τοῦ μεγάλου καὶ φοβεροῦ καὶ παρατάξασθε περὶ ἀδελφῶν ὑμῶν, υἱῶν ὑμῶν, θυγατέρων ὑμῶν, γυναικῶν ὑμῶν καὶ οἴκων ὑμῶν... Καὶ ἐγένετο ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἥμισυ τῶν ἐκτετιναγμένων ἐποίουν τὸ ἔργον καὶ ἥμισυ αὐτῶν ἀντείχοντο, καὶ λόγχαι καὶ θυρεοὶ καὶ τόξα καὶ θώρακες... Καὶ οἱ αἴροντες ἐν τοῖς ἀρτῆρσιν ἐν ὅπλοις· ἐν μιᾷ χειρὶ ἐποίει αὐτοῦ τὸ ἔργον καὶ ἐν μιᾷ ἐκράτει τὴν βολίδα. Καὶ οἱ οἰκοδόμοι ἀνὴρ ρομφαίαν αὐτοῦ ἐζωσμένος ἐπὶ τὴν ὀσφὺν αὐτοῦ καὶ ᾠκοδομοῦσαν, καὶ ὁ σαλπίζων ἐν τῇ κερατίνῃ ἐχόμενα αὐτοῦ... Καὶ εἶπα... Ἐν τόπῳ, οὗ ἐὰν ἀκούσητε τὴν φωνὴν τῆς κερατίνης, ἐκεῖ συναχθήσεσθε πρὸς ἡμᾶς, καὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν πολεμήσει περὶ ἡμῶν»* (Νεεμ. δ΄ 8-14). Συγκινητικοὶ οἱ λόγοι αὐτοί. Οἱ Ἰουδαῖοι, μετὰ τὴν ἐπιστροφή τους ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία, ἔκτιζαν τὰ τείχη καὶ συγχρόνως βρίσκονταν σὲ μεγάλη ἐπιφυλακή. Κάθε Ἰουδαῖος μὲ τὸ ἕνα χέρι ἔκτιζε καὶ μὲ τὸ ἄλλο κρατοῦσε τὸ ὅπλο! Ὁ δὲ Νεεμίας προέτρεπε νὰ πολεμήσουν ὑπὲρ ἀδελφῶν, υἱῶν, θυγατέρων, γυναικῶν καὶ οἴκων, καὶ βεβαίωνε, ὅτι ὁ μέγας καὶ φοβερὸς Θεὸς θὰ συμπολεμοῦσε ὑπὲρ αὐτῶν.

Οἱ Μακκαβαῖοι ἦταν φλογεροὶ πατριῶτες καὶ ἀγωνιστές, καθὼς σφυροκοποῦσαν, κατὰ τὸ όνο-

μά τους, καὶ συνέτριβαν τοὺς ἐχθροὺς τῆς Πατρίδος τους. Στὸ Β΄ Μακκαβαίων γίνεται λόγος γιὰ ἀγῶνες ὑπὲρ Πατρίδος, θάνατο ὑπὲρ Πατρίδος, σωτηρία τῆς Πατρίδος, ἐπινίκια· γίνεται ἐπίσης λόγος γιὰ στυγητοὺς καὶ βδελυκτοὺς καὶ μιαροὺς καὶ βεβήλους προδότες καὶ δημίους τῆς Πατρίδος (Βλέπε ἀντιστοίχως ιδ΄ 18· η΄ 21· ιγ΄ 3· η΄ 33· ε΄ 8-10, 15-16). Φρασιολογία ὅμοια μὲ τὴν πατριωτικὴ φρασιολογία τῶν Ἑλλήνων.

Καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει γιὰ τὴν ἐξουσία, ἡ ὁποία φέρει ὅπλα: «*Θεοῦ διάκονός ἐστί σοι εἰς τὸ ἀγαθόν. Ἐὰν δὲ τὸ κακὸν ποιῇς, φοβοῦ· οὐ γὰρ εἰκῇ τὴν μάχαιραν φορεῖ· Θεοῦ γὰρ διάκονός ἐστιν εἰς ὀργήν, ἔκδικος τῷ τὸ κακὸν πράσσοντι. Διὸ ἀνάγκη ὑποτάσσεσθαι οὐ μόνον διὰ τὴν ὀργήν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν συνείδησιν*» (Ρωμ. ιγ΄ 4-5). Ἡ κρατικὴ ἐξουσία εἶνε ὑπηρέτις τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ ἀνθρώπου. Φέρει τὴν μάχαιρα, γιὰ νὰ τιμωρῇ τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἀσφάλειας καὶ τῆς εἰρήνης. Χωρὶς ὅπλα οἱ κοινωνίες καὶ τὰ Ἔθνη θὰ περιέρχονταν σὲ ἀναρχία καὶ θὰ καταστρέφονταν σὲ σύντομο χρόνο. Γι᾽ αὐτὸ ἡ ὑποταγὴ στὴν ἐξουσία εἶνε καθῆκον. Εἶνε δὲ αὐτονόητο, ὅτι στὸ καθῆκον αὐτὸ περιλαμβάνεται, μάλιστα ὡς τὸ βασικώτερο καὶ σπουδαιότερο καθῆκον, ἡ στράτευσι, ὁ πόλεμος καὶ ἡ θυσία ὑπὲρ τῆς Πατρίδος.

Καὶ ἂν εἶνε καθῆκον ἡ ὑπεράσπισι κάθε ἄλλης Πατρίδος, πολὺ περισσότερο εἶνε καθῆκον ἡ ὑπεράσπισι τῆς Ἑλλάδος, τῆς Πατρίδος τῶν Πατρίδων.

Τὰ αἴτια τοῦ ἐθνικοῦ δράματος

Ἡ πορεία τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ τῶν χιλιετιῶν δὲν ὑπῆρξε εἰρηνικὴ καὶ ἀνώδυνη. Διῆλθε κυριολεκτικῶς διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου, ἐν μέσῳ ὑφάλων καὶ σκοπέλων, ὑπέστη μυρίους διωγμούς. Πολεμήθηκε ἀπ' ὅλους τοὺς δαίμονες. Κτυπήθηκε ἀπ' ὅλες τὶς πλευρές. Προσεβλήθη ἀπ' ὅλα τὰ κύματα. Πολλὰ τὰ ἀξιομνημόνευτα γεγονότα τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, τὰ ὑπερθαύμαστα κατορθώματα καὶ οἱ θρίαμβοι τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, ἡ ὁποία ἀναδείχθηκε κυματοθραύστης κατὰ τῆς βαρβαρότητος, ποὺ ἔτεινε νὰ κατακλύση τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἀλλ' ἡ Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς δὲν εἶνε διανθισμένη μόνο μὲ νῖκες καὶ θριάμβους κατὰ τῶν ποικιλωνύμων βαρβάρων. Ὑπάρχουν καὶ οἱ μελανὲς σελίδες, τὰ μαῦρα κεφάλαια, τοῦ ἐθνικοῦ μας βίου. Ὡς τέτοια ὑπῆρξαν κατὰ τὴν μετὰ Χριστὸν ἐποχὴ τὸ κοσμοϊστορικῆς σημασίας γεγονὸς τῆς ἁλώσεως τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων, τῆς ΚΠόλεως, καὶ τὸ ἀκόμη τραγικώτερο γεγονὸς τῆς σφαγῆς καὶ τοῦ ξερριζωμοῦ τοῦ Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τὶς προγονικὲς ἑστίες. Ἡ εἰσβολὴ τῶν ὀρδῶν τοῦ Ἀττίλα στὰ ἱερὰ χώματα τῆς Κύπρου, οἱ ὠμότητες καὶ κτηνωδίες ποὺ ἀκολούθησαν, ὁ ξερριζωμὸς τῶν Ἑλληνοκυπρίων, ἡ κατοχὴ τοῦ βορεί-

ου τμήματος τῆς νήσου, ὁ ἐμπαιγμός μας ἀπὸ τὶς μεγάλες δυνάμεις, ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν τὸ πιὸ πρόσφατο κεφάλαιο στὴ θλιβερὴ ἁλυσίδα τῶν ἐθνικῶν μας συμφορῶν, ἐνῷ οἱ προκλητικὲς ἀξιώσεις τῶν ἀδηφάγων Τούρκων καὶ ἐπὶ ἄλλων ἑλληνικῶν ἐδαφῶν δὲν ἐγγυῶνται, ὅτι θὰ εἶνε καὶ ἡ τελευταία. Τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος, στὰ καιριώτατα βαλλόμενο καὶ στὰ μυχιαίτατα προσβαλλόμενο ἀπὸ τὸν προαιώνιο ἐχθρό του καὶ ἀπροκαλύπτως προδιδόμενο ἀπὸ τοὺς μεγάλους «φίλους», κατέχεται ἀπὸ μεγάλη ἀνησυχία καὶ συνέχεται ἀπὸ δικαιολογημένη ἀγωνία. Γιὰ μία ἀκόμη φορὰ στὴν ὑπερτρισχιλιετῆ ἱστορία του τὸ πολυπαθὲς Ἔθνος μας, ποὺ τὸ μισοῦν καὶ τὸ φθονοῦν ὅλοι, εἰσῆλθε στὴ Γεθσημανῆ του, ὅπου βρίσκεται ἡ σπεῖρα μὲ μαχαίρια καὶ ξύλα καὶ ὁ προδότης Ἰούδας. Καὶ ἤδη ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ἔθνους ὁ φρικτὸς Γολγοθᾶς. Κάποια ἐφημερίδα, ἡ ὁποία ἰδιαιτέρως αἰσθανόταν τὸ δρᾶμα τῆς Πατρίδος, εἶχε γράψει: «Finis Graeciae?». «Τὸ τέλος τῆς Ἑλλάδος;». Ἰδέα καὶ φράσι ἀνατριχιαστική!

* * *

Στὴν ἄπιστη ἐποχή μας ὅλα κατάντησαν νὰ θεωροῦνται τυχαῖα. Ἀλλὰ κατὰ τὴ θεόπνευστη Γραφὴ τίποτε δὲν εἶνε τυχαῖο στὸν κόσμο. Τίποτε δὲν γίνεται χωρὶς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Οὔτε τρίχα ἀπὸ τὴν κεφαλὴ δὲν πέφτει, οὔτε σπουργιτάκι δὲν πεθαίνει χωρὶς νὰ τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ οὐράνιος Πατέρας. Τὰ πάντα διέπει ἡ Θεία Πρόνοια. Τὰ πάντα γίνονται εἴτε κατ' εὐδοκία εἴτε κατὰ παραχώρησι Θεοῦ. Τὰ μὲν εὐχάριστα γίνονται κατ' εὐδοκία, τὰ δὲ δυσάρεστα κατὰ παραχώρησι. Ὅλα ὅμως γίνονται πρὸς

τὸ συμφέρον. Ὁ Θεὸς δίνει τὰ καλὰ πρὸς ἀπόλαυσι, καὶ ἐπιτρέπει τὰ κακὰ πρὸς συνετισμὸ καὶ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ εἰσβολὴ τῶν ἀντιχρίστων στὸ νησὶ τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ ἡ συμφορά, τὴν ὁποία ἐξαπέλυσαν, ἐπετράπησαν ἀπὸ τὸν Θεό. Προτοῦ ἀποφασίσουν οἱ βάρβαροι τὴν εἰσβολή, τὴν εἶχε ἀποφασίσει ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς ἱστορίας.

Γιατί ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε τὴ νέα αὐτὴ δοκιμασία σὲ βάρος τοῦ Ἔθνους; Πάντως ὄχι γιὰ τὶς δικαιοσύνες καὶ καλωσῦνες μας, ἀλλὰ γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας. Σύμφωνα μὲ τὴν Ἁγία Γραφή, οἱ περιπέτειες καὶ οἱ συμφορές, ποὺ πλήττουν ἕνα λαό, ἡ καταστροφὴ ἑνὸς ἔθνους, εἶνε ἀποτέλεσμα ἁμαρτιῶν ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων. Διότι *«δικαιοσύνη ὑψοῖ ἔθνος, ἐλασσονοῦσι δὲ φυλὰς ἁμαρτίαι»* (Παροιμ. ιδ΄ 34). Ὅταν ὁ Ἰσραὴλ ἀσεβοῦσε καὶ ἀποστατοῦσε ἀπὸ τὸν Θεό, ὁ Θεὸς ἔστρεφε τὶς διαθέσεις ἄλλων ἐθνῶν ἐναντίον τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τὸ κτυποῦσαν καὶ τὸ ταπείνωναν. Ὅταν δὲ ἔβρισκαν τὸν Ἰσραὴλ ἐθνικὲς συμφορές, νηφάλιοι καὶ εὐσεβεῖς ἄνδρες συντρίβονταν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἔλεγαν: Ἁμαρτήσαμε, ἀνομήσαμε, ἀσεβήσαμε, καὶ γι' αὐτὸ μᾶς βρῆκαν ὅλα αὐτὰ τὰ κακά. Ἡ ἱστορία δὲν εἶνε κύκλος, ὅπως φρονοῦσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες· σύμφωνα μὲ τὴ Γραφή, ἡ ἱστορία βαίνει κατὰ τὸ ἑξῆς σχῆμα: ἁμαρτία – τιμωρία – μετάνοια – σωτηρία. Τὸ ἐθνικὸ δρᾶμα ἦλθε ὡς τιμωρία καὶ μέσο συνετισμοῦ καὶ ἐξαγνισμοῦ γιὰ τὶς πολλὲς ἁμαρτίες μας, μικρὲς καὶ μεγάλες, κρυφὲς καὶ φανερές, ἀτομικές, κοινωνικές, ἐθνικὲς καὶ ἐκκλησιαστικὲς ἁμαρτίες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ὡρισμένες εἶνε κατ' ἐξοχὴν

εἰδεχθεῖς καὶ ἤταν ἀδύνατο νὰ μὴν ἐπισύρουν τὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅπως ἕνας σαρκικὸς πατέρας ὀργίζεται ἀπὸ τὶς ἀταξίες τῶν παιδιῶν του καὶ μεταχειρίζεται τὴν παιδαγωγική του ράβδο γιὰ νὰ τὰ ἐπαναφέρη στὴν τάξι, ἔτσι καὶ ὁ οὐράνιος Πατέρας ὀργίζεται ἀπὸ τὶς ἠθικὲς ἀταξίες καὶ μεταχειρίζεται παιδαγωγικῶς διάφορα μέσα, λιμούς, λοιμούς, σεισμούς, καταποντισμούς, ἐπιδρομὲς ἀλλοφύλων κλπ., γιὰ νὰ ἐπαναφέρη στὴν ἠθικὴ τάξι καὶ σὲ μετάνοια ἕνα ἀσεβὲς ἔθνος.

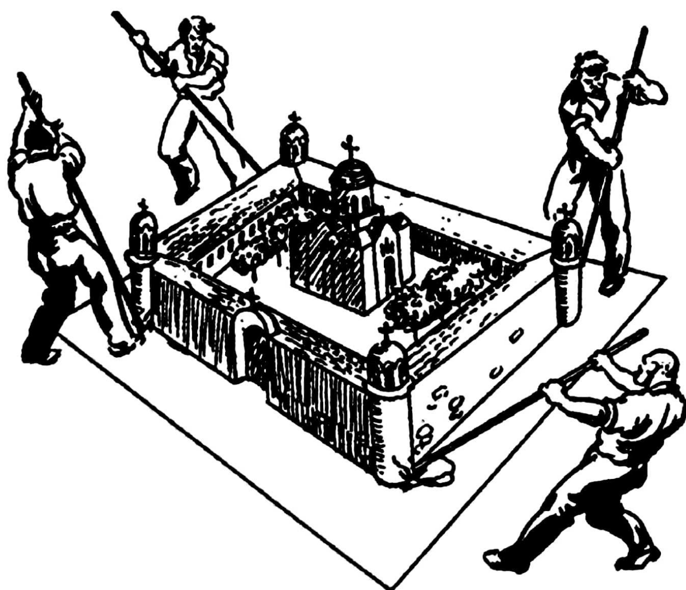
* * *

Αἰτία ἑπομένως τοῦ ἐθνικοῦ δράματος εἶνε οἱ πολλὲς ἁμαρτίες μας, μικρῶν καὶ μεγάλων, ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων, κλήρου καὶ λαοῦ. Νὰ μετρήσωμε τὶς ἁμαρτίες μας; Ἐὰν εἶνε δυνατὸ νὰ μετρηθῆ ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης, ἄλλο τόσο εἶνε δυνατὸ νὰ μετρηθῆ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν μας, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ὡρισμένες εἶνε ἀποκρουστικὲς καὶ βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Οἱ κυριώτερες ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες, οἱ ὁποῖες ἔφεραν τὴ συμφορά, εἶνε οἱ ἑξῆς:

- **Ἡ ἀπιστία, ἡ πρόκλησι καὶ ἡ πολεμικὴ κατὰ τῆς Πίστεως καὶ τῶν πιστῶν.** Ἡ Ἑλλάς, ἡ ἄλλοτε χώρα τῶν περισσοτέρων μαρτύρων, ὁμολογητῶν, ἁγίων καὶ ἱεραποστόλων, ἡ κατ' ἐξοχὴν Ὀρθόδοξη χριστιανικὴ χώρα, ὁ νέος Ἰσραήλ, στὴν ἐποχή μας γέμισε ἀπὸ ἐξυπνάκηδες, ψευτοδιανοουμένους, ψευτοπροοδευτικοὺς καὶ θολοκουλτουριάρηδες, οἱ ὁποῖοι, ὅπου βρεθοῦν καὶ ὅπου σταθοῦν, ἀγορεύουν κατὰ τῆς Θρησκείας καὶ εἰρωνεύονται τοὺς

ἐναπομείναντες λίγους πιστοὺς ὡς ἀδυνάτους χαρακτῆρες, ὡς καθυστερημένα ὄντα, ὡς βλάκες καὶ ἠλιθίους καὶ τρελλούς. Κατὰ τὸν σημερινὸ Ἕλληνα, εἶσαι θρησκευτικὸς εἶσαι χαζός! Κάποιος δημοσιογράφος ἔγραψε, ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο χρεωκόπησε καὶ ξεπεράσθηκε καὶ πρέπει ν' ἀναζητηθοῦν νέες ἰδέες γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ἀνθρωπότητος! Μεγάλος θόρυβος γίνεται συχνὰ καὶ γιὰ διάλυσι τῶν θρησκευτικῶν συλλόγων καὶ ὀργανώσεων ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας ἀπὸ μῖσος πρὸς κάθε γνήσιο, ὠργανωμένο καὶ ἀγωνιστικὸ στοιχεῖο τοῦ Χριστιανισμοῦ. Μανία τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κοσμικοῦ Τύπου νὰ διαλυθοῦν οἱ λίγοι χριστιανοὶ καὶ νὰ παραμείνουν οἱ ἐπαγγελματίες ρασοφόροι, οἱ χιλιαστές, οἱ ροταριανοί, οἱ μασόνοι καὶ κάθε κοσμικὴ καὶ ἀντιχριστιανικὴ ὀργάνωσι. «Γραμμή μας εἶνε νὰ ἐκθεμελιώσουμε τὴν Ἐκκλησία», εἶπε ἄλλος δημοσιογράφος, Σατανᾶς μὲ μορφὴ ἀνθρώπου! Τὸν ὀνειδισμὸ αὐτό, τὸν σαρκασμὸ καὶ τὴν πικρὴ καὶ συστηματικὴ πολεμικὴ κατὰ τῆς Πίστεως καὶ τῶν πιστῶν του ὁ Θεὸς δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ περισσότερο.

● Ἡ ἔλλειψι ἀγάπης πρὸς τὸν Χριστό. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Χριστὸ ἄλλοτε ἠλέκτριζε ὁλόκληρο σχεδὸν τὸ Ἔθνος. Οἱ Ἕλληνες πρόφεραν τὸ ὄνομα

τοῦ Χριστοῦ καὶ αἰσθάνονταν συγκίνησι, δάκρυα καὶ ρῖγος. Οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες ἀγαποῦν καὶ λατρεύουν πατέρες, μητέρες, γυναῖκες, υἱούς, θυγατέρες, συγγενεῖς, φίλους, ἠθοποιούς, τραγουδιστές, ποδοσφαιριστές, συγγραφεῖς, πολιτικούς, χρήματα, κτήματα, δόξες, κάθε πρόσωπο καὶ πρᾶγμα τοῦ ματαίου αὐτοῦ κόσμου, καὶ μόνο τὸν Χριστὸ δὲν ἀγαποῦν καὶ δὲν λατρεύουν. Καμίνι ἡ καρδιά τους ἀπέναντι σὲ μάταια πρόσωπα καὶ πράγματα, ψυγεῖο ἀπέναντι στὸν Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος ἔχυσε τὸ αἷμα του γι' αὐτούς. Ὅπως εἶπε ὁ οὐρανοβάμων Παῦλος, τὸ ἡφαίστειο τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, *«Εἴ τις οὐ φιλεῖ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἤτω ἀνάθεμα. Μαρὰν ἀθά»* (Α΄ Κορ. ιστ΄ 22). Εἴμαστε ἀναθεματισμένοι λόγῳ ἐλλείψεως ἀγάπης πρὸς τὸν Κύριο! Τοὺς δὲ ἀναθεματισμένους κυκλώνουν ποικίλες συμφορές.

● **Ἡ ἀπιστία τῶν ἀρχόντων καὶ ἡ θεοποίησι τῆς διπλωματίας.** Ἡ Ἁγία Γραφὴ ἀναφέρει θαυμαστὲς ἐπεμβάσεις σωτηρίας τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ πιστῶν ἀτόμων καὶ εὐσεβῶν λαῶν, ποὺ ἀπειλοῦνταν μὲ ἀφανισμὸ ἀπὸ ἐχθρικὲς δυνάμεις ἀσυγκρίτως ἰσχυρότερες. Ἀνάλογα παραδείγματα ἀναφέρει καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία, παλαιότερη καὶ νεώτερη. Ἐν τούτοις οἱ πολιτικοί μας ἐγκέφαλοι, ἐπιλήσμονες τῶν διδαγμάτων τῆς Γραφῆς καὶ τῆς Ἱστορίας, ἄπιστοι καὶ ἄθεοι στὴν πλειονότητά τους, ἔχουν θεοποιήσει τὴν ἐξωτερικὴ πολιτικὴ καὶ τὴν ἄτιμη διπλωματία, τὴν τέχνη τοῦ Διαβόλου, καὶ ἀναλόγως τῶν ἰδεολογικῶν ἢ συναισθηματικῶν τους ἀγκυλώσεων ἐξαρτοῦν τὴ σωτηρία τοῦ Ἔθνους ἐξ ὁλοκλήρου

ἀπὸ φιλίες καὶ συμμαχίες μὲ ἰσχυροὺς τῆς γῆς, μολονότι αὐτὲς ἔχουν ἐπανειλημμένως ἀποδειχθῆ ἀνειλικρινεῖς. Λησμονοῦν, ὅτι πέρα καὶ πάνω ἀπὸ τὶς φιλίες καὶ συμμαχίες τοῦ κόσμου εἶνε ἡ ἀληθινὴ φιλία καὶ ἡ εἰλικρινὴς συμμαχία μὲ τὸν παντοκράτορα Θεό, ἐφ' ὅσον ὑπακούουμε καὶ ἐκτελοῦμε τὸ ἅγιο θέλημά του. Αὐτὴ ἡ ἔλλειψι ἐμπιστοσύνης στὸν Θεό, καρπὸς ἀπιστίας καὶ ἀθεΐας, προκαλεῖ σφόδρα τὸν Θεό. Πῶς νὰ προστατεύῃ τὸ Ἔθνος ἡ κραταιὰ σκέπη τοῦ Θεοῦ, ὅταν οἱ ἐθνοπατέρες μας καταφρονοῦν τὸν Θεὸ καὶ ἐμπιστεύωνται τὴ σωτηρία τοῦ Ἔθνους στὸν ἀνθρώπινο παράγοντα, τουτέστι σὲ διεθνεῖς ὀργανισμούς, ψηφίσματα, ἀποφάσεις καὶ σχέδια ἀσπόνδων φίλων καὶ τουρκοφίλων συμμάχων;

● **Ἡ ἀπομάκρυνσι ἀπὸ τὶς ἐκκλησίες.** Στὸν ἱερὸ αὐτὸ τόπο, ποὺ εἶνε γεμᾶτος ἀπὸ ἐκκλησίες, ἐξωκκλήσια καὶ μοναστήρια, ἄλλοτε μόνον οἱ βαριὰ ἀσθενεῖς καὶ οἱ παράλυτοι ἔμεναν ἐκτὸς ἐκκλησιασμοῦ καὶ στενοχωροῦνταν γι' αὐτό. Σήμερα ἀπὸ τοὺς ἑκατὸ Ὀρθοδόξους χριστιανοὺς μόνο δύο ἐκκλησιάζονται καὶ ἁγιάζονται. Οἱ ἄλλοι κατάντησαν ἀλειτούργητοι, ἀνεξομολόγητοι καὶ ἀκοινώνητοι· χριστιανοὶ ἀχρίστιανοι, πολλοὶ δὲ καὶ ἀντίχριστοι. Ἡ Ἐκκλησία εἶνε ὅπως ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε, ἡ δὲ ἐποχή μας ὅπως οἱ ἡμέρες Νῶε. Πῶς εἶνε δυνατὸ νὰ ἔχω-

με ἀσφάλεια καὶ σωτηρία ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας; Τὰ ὕδατα ἑνὸς ἄλλου κατακλυσμοῦ μᾶς καταπνίγουν.

● **Οἱ χυδαῖες βλασφημίες καὶ ἡ ἀδιαφορία ἀρχόντων καὶ λαοῦ.** Εἰδεχθές, εἰδεχθέστατο ἔγκλημα ἡ βλασφημία. Αὐτοὶ οἱ δαίμονες δὲν τολμοῦν νὰ βλασφημήσουν, ἀλλὰ πιστεύουν καὶ φρίττουν. Καὶ στὴ γειτονικὴ Τουρκία κανεὶς Μουσουλμᾶνος δὲν βλασφημεῖ τὸν Ἀλλάχ. Ἐν τούτοις πάρα πολλοὶ Ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ τῆς Ἑλλάδος ἀνοίγουν τὰ στόματά τους καὶ ξεστομίζουν βόρβορο κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ Χριστοῦ, τοῦ τιμίου Σταυροῦ, τῆς Παναγίας Παρθένου καὶ τῶν ἁγίων. Ἀπὸ Ἔθνος ἁγίων καταντήσαμε Ἔθνος βλασφήμων. Καὶ τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ βλασφημοῦμε. Κραδαίνεται ἡ ἀτμόσφαιρα ἀπὸ τὶς καθημερινὲς ἀναρίθμητες φρικτὲς βλασφημίες. Καὶ οὔτε ἄρχοντες οὔτε λαὸς ταράσσονται καὶ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸν περιορισμὸ καὶ τὴν ἐξάλειψι τῆς φρικώδους αὐτῆς ἀσεβείας. Γενικὴ ἀδιαφορία καὶ γιὰ τὴν πλέον βάναυση καὶ χυδαία προσβολὴ τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ὁσίων. Πῶς νὰ μᾶς ὑποφέρη ὁ Θεός;

● **Τὰ ἁμαρτωλὰ κινηματοθέατρα καὶ ἄλλα κέντρα διαφθορᾶς, τὰ αἰσχρὰ τηλεθεάματα, ἡ αἰσχρὴ καὶ ἀντίχριστη δημοσιογραφία καὶ πορνογραφία.** Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν Μέσων Μαζικῆς Ἐνημερώσεως, τῆς τέχνης καὶ τῆς λογοτεχνίας δουλεύει στὰ κατώτερα ἔνστικτα τοῦ ἀνθρώπου. Τόση εἶνε ἡ ψυχικὴ διαφθορά, ἡ ἀναισθησία καὶ ἡ πώρωσι τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων Χριστιανῶν, ὥστε θεωροῦμε τὰ κακὰ αὐτὰ ἀναγκαῖα μέσα ψυχαγωγίας καὶ πολιτισμοῦ καὶ ἄρτον ἐπιούσιον. Ἀντὶ ἱερῶν ναῶν κέν-

τρα διαφθορᾶς, ἀντὶ θείας Λειτουργίας αἰσχρὰ θεάματα καὶ ἀκούσματα, ἀντὶ Ἁγίας Γραφῆς ρυπαρογραφία καὶ πορνογραφία. Πλήρης μετάθεσι ἀπὸ τὸν Χριστιανισμὸ στὸν ἁμαρτωλὸ κόσμο. Πῶς νὰ μὴν ὀργίζεται ὁ Θεός;

● Ὁ γυμνισμός. Μητέρες, ἀδελφές, γυναῖκες, θυγατέρες τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴ μεγάλη πλειονότητά τους ἀπέβαλαν τὴν αἰδῶ, τὴ ντροπή, θεοποίησαν τὴ μόδα, ξεγυμνώθηκαν, κατάντησαν σάρκες, προκαλοῦν, πυρπολοῦν, σκανδαλίζουν, γκρεμίζουν. Ἀγελάδες τῆς Βασάν! Δαμάλεις παροιστρήσασαι!

Συμφορὰ καὶ διάλυσι συζυγίας, οἰκογενείας, νεότητος, κοινωνίας, Ἐκκλησίας. Διότι καὶ μέσα στοὺς ἱεροὺς ναοὺς εἰσέβαλε ὁ γυμνισμὸς καὶ τοὺς κατέκλυσε. Καὶ εἶνε εὐκολώτερο ν᾽ ἀποτρέψης ἕνα πόλεμο παρὰ νὰ πείσης μία γυναῖκα νὰ μακρύνη λιγάκι τὸ φόρεμά της! Πῶς νὰ καταμείνη τὸ Πνεῦμα καὶ ἡ προστασία τοῦ Θεοῦ ἐπάνω σὲ τέτοιες ὑπάρξεις, σάρκες;

● Ὁ ἀφηνιασμὸς τῆς νεότητος. Οἱ νέοι ἄλλοτε εἶχαν ἰδανικά, ἀναγνώριζαν αὐθεντίες, σέβονταν καὶ θαύμαζαν. Πολλοὶ νέοι σήμερα δὲν ἔχουν ἰδανικά, ἔχουν σκουλαρίκια καὶ μαλλιά! Καὶ ἀλλοίμονο σ᾽ ὅποιον θίξη μία τρίχα ἀπὸ τὰ μαλλιά τους! Δὲν ἀναγνωρίζουν καμμία αὐθεντία, οὔτε ἀνθρώπων οὔτε Θεοῦ. Γκρέμισαν καὶ καταπάτησαν μὲ μανία κάθε φραγμό. Ἔπεσαν μὲ τὰ μοῦτρα σὲ κάθε εἶδος

διαφθορᾶς καὶ ἀκολασίας. Δὲν σέβονται τίποτε, οὔτε τοὺς γονεῖς, ποὺ τοὺς γέννησαν. Δὲν θαυμάζουν τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ τραγουδιστές, ἠθοποιούς, ποδοσφαιριστὲς καὶ γκάγκστερς. Κατάντησαν ἄγρια καὶ ἀνήμερα θηρία τῆς ζούγκλας. Δὲν γνωρίζουν ποῦ τρέχουν μὲ πυραυλικὴ ταχύτητα καὶ τί ζητοῦν. «Παλάβωσαν», «λύσσαξαν», δαιμονίσθηκαν. Καὶ κανένας γονεύς, καὶ κανένας διδάσκαλος, καὶ κανένας ἱεροκήρυξ, καὶ κανένας πνευματικὸς πατὴρ καὶ ἅγιος δὲν μπορεῖ νὰ ἐκβάλῃ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τὴ σημερινὴ νεότητα. Ἐλεεινό, τρισάθλιο, πρωτοφανές, ἀνεξήγητο φαινόμενο! Καὶ ἐφ' ὅσον ἡ νεότης, ἡ εὐγενέστερη ἡλικία καὶ ἡ ἐλπὶς τοῦ μέλλοντος, παρουσιάζει τέτοιο θλιβερὸ καὶ ἀπελπιστικὸ φαινόμενο, πῶς τὰ ἄστρα καὶ ἡ γῆ νὰ μὴ σείωνται ἀπὸ τὸν στεναγμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;

● Οἱ ἐκτρώσεις. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες στὴ σατανικὴ ἐποχή μας ἀπέβαλαν τὸ φυσικὸ αἴσθημα τῆς στοργῆς καὶ ἔγιναν «ἄστοργοι», ὅπως προφητεύθηκε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῶν ἐσχάτων καιρῶν (Β' Τιμ. 3:3). Ἀφοῦ αὐτοὶ οἱ ἄνδρες καὶ γυναῖκες κάνουν τὰ ἁμαρτωλά τους κέφια, πηγαίνουν σὲ ἰατρεῖα - σφαγεῖα καὶ διαπράττουν τὸ μεγαλύτερο ἔγκλημα μετὰ τὴ Χριστοκτονία. Μὲ ἐπιστημονικὰ μαχαίρια, ποὺ κρατοῦν ἀσυνείδητοι ἰατροί, κατακρεουργοῦν μέσα στὶς κοιλιὲς τῶν «μητέρων» τὰ ἀθῷα παιδιά τους, τὰ κατακομματιάζουν, καὶ τὰ πε-

τοῦν στὰ δοχεῖα τῶν ἀπορριμμάτων καὶ στοὺς ὑπονόμους τῶν ἰατρείων - σφαγείων. Ἑκατοντάδες χιλιάδες παιδιὰ τὸ ἔτος δὲν προλαβαίνουν νὰ δοῦν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ τὰ τρώγει τὸ σκοτάδι. Φωνὴ ἐν τῷ μαρτυρικῷ τόπῳ τῆς Πατρίδος ἠκούσθη, θρῆνος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς πολύς· ὡς ἄλλη Ραχὴλ Ἑλλὰς κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι, ὅτι οὔκ εἰσιν (Πρβλ. Ματθ. β´ 18). Στὴν ἀποφυγὴ τῆς τεκνογονίας καὶ στὶς ἐκτρώσεις, ποὺ εἶνε ἔγκλημα γενοκτονίας, ὀφείλεται τὸ δημογραφικὸ πρόβλημα τῆς Πατρίδος, γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ ὁποίου ἔχει τεραστία εὐθύνη καὶ τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος. Οἱ κραυγὲς τῶν ἀθῴων παιδιῶν, ποὺ κατακρεουργοῦνται μὲ τὶς ἐκτρώσεις, ἔφθασαν εἰς τὰ ὦτα Κυρίου Σαβαὼθ καὶ ὁ Οὐρανὸς ἐλάλησε.

• **Ὁ ἀφηνιασμὸς τοῦ κλήρου.** Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς προφήτευσε, ὅτι οἱ κληρικοὶ τῶν ἐσχάτων καιρῶν θὰ γίνουν οἱ χειρότεροι τῶν πάντων. Ἔγιναν! Στὴ χαλεπὴ ἐποχή μας πολλοὶ ρασοφόροι, κυρίως μεγαλόσχημοι, οὔτε Θεὸ φοβούμενοι οὔτε ἀνθρώπους ἐντρεπόμενοι, μὲ τὴ φιλαργυρία, τὴν αὐθαιρεσία καὶ τὶς ἀνηθικότητές τους ὠργίασαν καὶ συντάραξαν τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν κοινωνία. Γέμισαν τὸν τόπο μὲ βοῶντα σκάνδαλα καὶ οἰκτρὰ ναυάγια καὶ συσκότισαν τὸ ἄστρο τῆς Θρησκείας ἐνώπιον τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἡ δὲ ἀμνήστευσι τῶν σκανδάλων εἶνε μεγαλύτερο σκάνδαλο, εἶνε σκάνδαλο σκανδάλων. Μὲ τέτοιους ἐκπροσώπους

τῆς Θρησκείας πῶς νὰ μὴ φουντώση ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ;

Ὅλως ἰδιαιτέρως γιὰ τὸ ἐθνικὸ δρᾶμα τῆς Κύπρου ἦταν ἔνοχος ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος καὶ συνάμα Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τῆς Κύπρου, ὁ καταπατητὴς τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ διώκτης τῶν εὐσεβῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ὁ ὁποῖος ὑπενθύμισε στὴν Ἐκκλησία διωγμοὺς τῶν χρόνων τῶν κατακομβῶν, καθὼς καὶ ὁ μεθύσας καὶ ἀφηνιάσας ἀπὸ τὴ δικτατορικὴ ἐξουσία πρώην Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ὁ σαδιστὴς σφαγεὺς δώδεκα τιμίων Ἱεραρχῶν, ὁ ἐχθρὸς καὶ κατήγορος τῶν Ἀδελφοτήτων, ὁ διώκτης κάθε εὐσεβοῦς στοιχείου καὶ ὁ ὑποστηρικτὴς τῶν ὁμοίων του. Γιὰ τὴν ἀσέβεια τῶν δύο τούτων μεγαλοσχήμων ρασοφόρων καὶ τῶν ὁμοίων καὶ τῶν ὑποστηρικτῶν τους ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε τὴ συμφορά.

● **Ἡ ἀνασταύρωσι καὶ ἡ διαπόμπευσι τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἔνοχη ἀνοχὴ τῶν ἐκπροσώπων του.** Εἴκοσι αἰῶνες μετὰ τὸν Πόντιο Πιλᾶτο στὴν Ὀρθόδοξη Ἑλληνικὴ Πατρίδα, τὴν καρδιὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀνασταυρώθηκε καὶ διαπομπεύθηκε ὅσο ποτὲ καὶ πουθενὰ

κατὰ τοὺς ἐνδιαμέσους αἰῶνες. Πρόκειται γιὰ τὴν ἀνεξέλεγκτη δημοσίευσι ἢ προβολὴ –ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐκφράσεως– χυδαιοτάτων καὶ βλασφημοτάτων ἔργων, λογοτεχνικῶν, θεατρικῶν, τηλεοπτικῶν, κινηματογραφικῶν κλπ., κατὰ τοῦ παναχράντου Ἀρχηγοῦ τῆς Πίστεώς μας. Ὁ Χριστὸς πόρνος καὶ τρελλός! Καὶ βρέθηκαν βαπτισμένοι χριστιανοί, μεταξὺ αὐτῶν ρασοφόροι καὶ θεολόγοι, φανατικοὶ ὑποστηρικτὲς τοῦ ἐξευτελισμοῦ τοῦ Κυρίου τους! Τέτοια ἀσέβεια, εἰδεχθέστερη ὅλων, ἦταν ἀδύνατο νὰ μείνῃ ἀτιμώρητη.

Καὶ πῶς ἀντέδρασεν ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία στὸ ἀποκορύφωμα τῆς ἀσεβείας; Δυστυχῶς δὲν ἀντέδρασεν ἢ ἀντέδρασεν ὑποτονικῶς, φοβούμενη τὸν ὀνειδισμὸ τοῦ κόσμου, ἐνῷ γιὰ ὅλες τὶς ἀσέβειες ἔπρεπε νὰ ὑψώσῃ τὴ φωνὴ μέχρι τὰ ἄστρα καὶ ν' ἀφορίσῃ τοὺς ἀντιχρίστους καὶ προδρόμους τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως ἀπαιτοῦν οἱ Γραφὲς καὶ οἱ Κανόνες.

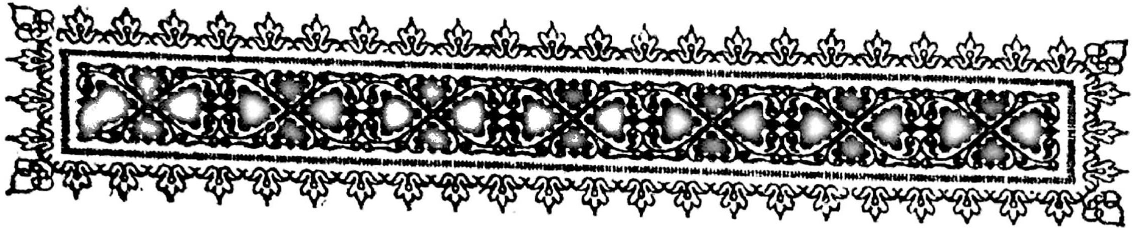
* * *

Δὲν παραδεχόμαστε, ὅτι αὐτὲς καὶ ἄλλες εἶνε αἰτίες τῆς συμφορᾶς; Ἀλλοίμονο! Ἡ συμφορὰ θὰ ἐπεκταθῇ. Παραδεχόμαστε; Καὶ μετανοοῦμε; Καὶ στενάζουμε; Καὶ πέφτουμε σὲ προσευχή; Καὶ σπεύδουμε σὲ ἐξομολόγησι; Καὶ συμμορφωνόμαστε πρὸς τὸ Εὐαγγέλιο; Τότε ὁ Θεός, ἀφοῦ μᾶς παιδαγώγησε πρὸς ὀλίγον, στρέφει καὶ ἰᾶται πάλι. Καὶ ὄχι μόνο ἰᾶται, ἀλλὰ καὶ δοξάζει.

Ἀδελφοὶ Πανέλληνες! Ἁμαρτήσαμε, ἀνομήσαμε, ἀσεβήσαμε, καταφρονήσαμε τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ καὶ πορευθήκαμε σύμφωνα μὲ τὶς πονηρές

ἐπιθυμίες μας, καὶ γι' αὐτὸ ὑφιστάμεθα τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας μας. Ἂς μὴν ἐπικρίνωμε μόνο τοὺς ξένους· ἂς ἐπικρίνωμε καὶ τοὺς ἑαυτούς μας, προπάντων τοὺς ἑαυτούς μας. Ἔχουμε καὶ ἐμεῖς τρομερὲς ἀσέβειες καὶ μεγάλη ἀποστασία ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ γι' αὐτὸ μᾶς βρῆκε ἡ ἐθνικὴ συμφορά. Ἀλλὰ παρ' ὅτι ἁμαρτάνουμε, δὲν ὑψώσαμε τὰ χέρια μας πρὸς Θεὸν ἀλλότριο καὶ ἀνύπαρκτο. Τὰ τέκνα τῆς ἡμισελήνου, οἱ ἀντίχριστοι Ἀγαρηνοί, δὲν ἔχουν Θεό, ἔχουν δαιμόνια. *«Πάντες οἱ θεοὶ τῶν ἐθνῶν δαιμόνια»,* λέγει ὁ Ψαλμῳδός (95:5). Ἐμεῖς ἔχουμε Θεό, Θεὸ ἀληθινό. Καὶ ὁ Θεός μας εἶνε μακρόθυμος καὶ πολυεύσπλαγχνος. Ἂς κηρύξωμε γενικὴ μετάνοια. Ἂς τηρήσωμε πάνδημη νηστεία. Ἂς σκυθρωπάσωμε. Ἂς κλαύσωμε καὶ ἂς πενθήσωμε. Ἂς κλίνωμε γόνυ σώματος καὶ καρδίας σὲ ἐκτενῆ προσευχὴ πρὸς τὸν φιλάνθρωπο Θεὸ καὶ τὴν Παναγία μητέρα του, ἂς ἐπικαλεσθοῦμε ὅλους τοὺς μάρτυρες καὶ τοὺς ἁγίους, τοὺς ὁποίους γέννησε αὐτὸ τὸ Ἔθνος, καὶ ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος θὰ ἔσωζε τὴν ἁμαρτωλὴ Πεντάπολι γιὰ πέντε μόνο εὐσεβεῖς, πολὺ περισσότερο θὰ σώσῃ, ἀλλὰ καὶ θὰ δοξάσῃ τὸ μαρτυρικό μας Ἔθνος, στὸ ὁποῖο πολλὲς ἤδη χιλιάδες ταπεινὲς ψυχὲς πιστεύουν καὶ στενάζουν γιὰ τὰ ἀτομικά, κοινωνικά, ἐθνικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ ἁμαρτήματα.

Τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἁμαρτήματα εἶνε τὰ βαρύτερα, καὶ αὐτὰ περισσότερο πρέπει νὰ προσέξωμε γιὰ νὰ σωθῇ τὸ Ἔθνος.

Πρὸς ἀντιμετώπισι τῆς ἐθνικῆς δοκιμασίας

Γιὰ τὶς ἁμαρτίες καὶ τὶς ἀσέβειες, τὶς ὁποῖες ἀναφέραμε παραπάνω, ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε τὴν ἐθνικὴ ταπείνωσι καὶ συμφορά. Ἀφροσύνες δικές μας καὶ ἀτιμίες «φίλων» καὶ «συμμάχων» δὲν εἶνε τὰ βαθύτερα, ἀλλὰ τὰ ἐπιφανειακώτερα αἴτια καὶ οἱ ἀφορμὲς τοῦ δράματος. Οἱ κοσμικοὶ ἄνθρωποι βλέπουν τὴν ἐπιφάνεια. Οἱ χριστιανοὶ βλέπουν κυρίως τὸ βάθος τῶν πραγμάτων.

Βεβαίως τὰ θύματα τῆς Τουρκικῆς εἰσβολῆς δὲν ἦταν οἱ ἁμαρτωλότεροι ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Τὸ δρᾶμα τῆς Κύπρου, ἡ ὁποία εἶνε σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς τῆς Ἑλλάδος, σαλπίζει ἠχηρὸ μήνυμα μετανοίας πρὸς ὁλόκληρο τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος. Ὁ Χριστὸς στὸ ἐρώτημα, ἐὰν οἱ Γαλιλαῖοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι σφαγιάσθηκαν ἀπὸ τὸν Πιλᾶτο ἐνῷ προσέφεραν τὶς θυσίες τους στὸν Θεό, ὑπῆρξαν οἱ ἁμαρτωλότεροι ὅλων τῶν Γαλιλαίων, ἀπάντησε: *«Οὐχί, λέγω ὑμῖν, ἀλλ᾿ ἐὰν μὴ μετανοῆτε, πάντες ὡσαύτως ἀπολεῖσθε»* (Λουκ. ιγ′ 3). Καὶ στὴν ἀπορία, ἐὰν οἱ δεκαοκτὼ φονευθέντες ἀπὸ τὴν πτῶσι τοῦ πύργου στὸ Σιλωάμ ὑπῆρξαν οἱ ἁμαρτωλότεροι ὅλων τῶν κατοίκων τῆς Ἱερουσαλήμ, εἶπε: *«Οὐχί, λέγω ὑμῖν, ἀλλ᾿ ἐὰν μὴ μετανοήσητε, πάντες ὁμοίως ἀπολεῖσθε»* (Λουκ. ιγ′ 5). Καὶ ἐμεῖς,

σύμφωνα μὲ τὸ ἀψευδὲς στόμα τοῦ Κυρίου, ἐὰν δὲν μετανοήσωμε, μεγαλύτερες καὶ σκληρότερες δοκιμασίες μᾶς ἀναμένουν. Ἂς μὴν ἀδιαφοροῦμε λοιπόν. Ὁ ἐχθρὸς καραδοκεῖ. Σαρκάζει καὶ ἀπειλεῖ ὁλοκληρωτικὴ κατάκτησι τῆς Μεγαλονήσου, καὶ κυνικώτατα καὶ προκλητικώτατα διεκδικεῖ καὶ ἄλλα ἑλληνικὰ ἐδάφη. Καὶ εἴτε πέφτουμε στὴν ἄβυσσο καὶ χανόμαστε, εἴτε ἀνυψωνόμαστε στὰ ἄστρα καὶ σελαγίζουμε.

Ὁ Θεὸς βεβαίως δὲν θέλει τὸν ἀφανισμό μας. Θέλει τὴ σωτηρία ὅλων τῶν ἀνθρώπων, μάλιστα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐπικαλοῦνται τὸ ἅγιο ὄνομά του. Δὲν εἴμαστε ἁπλῶς Ἕλληνες· εἴμαστε Χριστιανοί. Τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ φέρουμε ὡς βαριὰ κληρονομιὰ καὶ ὡς ἐξαιρετικὴ εὐλογία. Ὁ Χριστὸς εἶνε Θεὸς ὅλων τῶν ἐθνῶν, καὶ μάλιστα τῶν χριστιανικῶν. Δὲν εἶνε σωβινισμός, ἀλλὰ ἱστορικὴ ἀλήθεια καὶ καύχησι ἐν Κυρίῳ, τὸ νὰ λέγωμε, ὅτι μεταξὺ τῶν χριστιανικῶν ἐθνῶν τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος προσέφερε τὶς μεγαλύτερες ὑπηρεσίες στὸν Χριστιανισμὸ καὶ ἀναδείχθηκε ὁ νέος περιούσιος λαός, ὁ Ἰσραὴλ τῆς Χάριτος. Ποιό ἄλλο ἔθνος γέννησε τόσους ἱεραποστόλους, μάρτυρες, ὁμολογητές, ὁσίους, πατέρες καὶ διδασκάλους, ἁγίους καὶ δικαίους, ὅσους γέννησε τὸ Γένος τῶν Ἑλλήνων; Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς ἀγαπᾷ ἰδιαιτέρως τὸ Γένος τῶν Ἑλλήνων καὶ θέλει περισσότερο τὴ σωτηρία του. Ἀλλ' ἡ σωτηρία εἶνε ἀποτέλεσμα δύο παραγόντων, τοῦ θείου καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου. Γιὰ νὰ σωθῆ τὸ Ἔθνος, ἐκτὸς τοῦ Θεοῦ πρέπει καὶ αὐτὸ νὰ θελήσῃ τὴ σωτηρία του. *«Θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι;»*.

Παράδοξο, ἀλλὰ βαθὺ τὸ ἐρώτημα τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν παράλυτο. Καὶ μετὰ τὴ θεραπεία, *«Μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν σοί τι γένηται»* (Ἰωάν. ε΄ 6, 14). Τὸ Ἔθνος πρέπει νὰ θελήση τὴ σωτηρία του μὲ τὴν ἔννοια, ὅτι πρέπει νὰ ἀποφασίση καὶ νὰ προσπαθήση νὰ διορθωθῆ.

Γιὰ νὰ σωθῆ τὸ Ἔθνος, θὰ ποῦν οἱ κοσμικοί, πρῶτα καὶ κυρίως χρειάζονται ὅπλα. Ὅπλα σύγχρονα, ἰσχυρὰ καὶ πολλά. *«Δύναμις πυρὸς Ἰσραήλ»*! Καὶ ἐμεῖς βεβαίως δὲν ἀρνούμαστε τὴ σημασία τῶν ὅπλων. Μόνον οἱ ἀνόητοι Χιλιαστὲς ἢ ψευδο-Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ, τοὺς ὁποίους δυστυχῶς ἡ οἰκτρὴ ἐκκλησιαστικὴ κατάστασι πλήθυνε καὶ πληθύνει, ἔχουν διαφορετικὴ ἀντίληψι καὶ ἀρνοῦνται νὰ σηκώσουν ὅπλα. Αὐτοί, φαίνεται, ἂν κηρυχθῆ πόλεμος ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, θ' ἀπωθήσουν τοὺς ἐχθροὺς μὲ τὶς προσευχές τους, ὅπως συνέβη στὴν Κύπρο! Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἔφθασεν ὁ καιρὸς οἱ ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν καταπληκτικὴ αὔξησι τῶν Χιλιαστῶν καὶ οἱ ἁρμόδιοι γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ τόπου νὰ σκεφθοῦν σοβαρὰ τὰ αἴτια τῆς ἐξαπλώσεως τῶν αἱρετικῶν τούτων, οἱ ὁποῖοι ἀρνοῦνται τὸ ὑπέρτατο καθῆκον πρὸς τὴν Πατρίδα, καὶ νὰ λάβουν τὰ ἀναγκαῖα μέτρα γιὰ τὴν ἀνόρθωσι τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν περιστολὴ τῆς φοβερῆς αἱρέσεως. Μὲ ἀναξίους πνευματικοὺς ἡγέτες οἱ Χιλιαστὲς θὰ αὐξηθοῦν καὶ θὰ πληθυνθοῦν πολὺ περισσότερο, καὶ θὰ κινδυνεύση ἀπ' αὐτοὺς σοβαρώτατα ὄχι μόνον ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ ὁ τόπος. Ἂν ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι εἴμαστε ἅγιοι καὶ θαυματουργοί, θὰ ἦταν βεβαίως δυνατὸ ν' ἀποτρέψη

ὁ Θεὸς τὶς συμφορές, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, καὶ μόνο μὲ προσευχή. Ἀλλ' εἴμαστε ἁμαρτωλοὶ καὶ ἀσεβεῖς. Γι' αὐτὸ πρὸς ἀντιμετώπισι τῶν ἐχθρῶν τὰ ὅπλα εἶνε ἀναγκαῖα. Φθάνουμε δὲ στὸ σημεῖο νὰ ποῦμε, ὅτι, ἐπειδὴ τὸ μικρὸ τοῦτο Ἔθνος ἔχει πολλοὺς καὶ μεγάλους ἐχθρούς, ἀφοῦ καὶ οἱ φίλοι ἀποδεικνύονται ἐχθροί, γιὰ τέλειο ἐξοπλισμὸ τῆς Πατρίδος καὶ μισθοὶ πρέπει νὰ περικοποῦν σοβαρῶς, προπάντων δὲ οἱ μισθοὶ τῶν ἀρχιερέων, καὶ νηστεία ἀκόμη νὰ κάνωμε. Ἂς νηστεύσωμε, προκειμένου ν' ἀγοράσωμε ὅπλα!

Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν ὅπλων πρέπει νὰ πληρωθοῦν καὶ ὡρισμένοι πνευματικοὶ ὅροι γιὰ τὴ σωτηρία τῆς Πατρίδος.

Πρῶτος ὅρος σωτηρίας εἶνε ἡ **μετάνοια** γιὰ ὅλες τὶς ἁμαρτίες καὶ τὶς ἀσέβειές μας. Πρόκειται γιὰ τὴ μεγαλύτερη δύναμι, ποὺ μπορεῖ νὰ ἀποτρέψῃ τὸν χείμαρρο τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ. Ὁ προφήτης Ἰωνᾶς κήρυξε τὴν καταστροφὴ τῆς Νινευΐ ὡς τετελεσμένο γεγονὸς μὲ ἀπόφασι τοῦ Θεοῦ: *«Ἔτι τρεῖς ἡμέραι καὶ Νινευΐ καταστραφήσεται»* (γ' 4). Ἐν τούτοις ἡ Νινευΐ διασώθηκε. Πῶς; Μὲ μετάνοια, ἡ ὁποία ἔγινε παροιμιώδης. Νινευΐτικη μετάνοια! Ἀπὸ τὸν βασιλιᾶ μέχρι τὸν τελευταῖο πολίτη οἱ πάντες μετανόησαν, σκυθρώπασαν, ἔκλαψαν, στέναξαν, ἔκραξαν, πένθησαν, περιβλήθηκαν σάκκους. Καὶ ἡ Ἑλλάς, ὅπως μιμήθηκε τὴ Νινευΐ στὴν ἁμαρτωλότητα, εἶνε καιρὸς νὰ τὴν μιμηθῇ καὶ στὴ μετάνοια. Καὶ πρῶτοι πρέπει νὰ δώσουν ἡρωικὸ παράδειγμα μετανοίας καὶ ἀλλαγῆς τρόπου ζωῆς οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἱερεῖς. Ἐὰν δὲν μετανοήσουν οἱ

ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἱερεῖς, πῶς θὰ μετανοήση ὁ λαός; Ἀκόμη δὲν ἀκούσθηκε κήρυγμα μετανοίας πρὸς τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ ἀπὸ ἐπίσημα χείλη τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Πολιτείας. Λέγουμε καὶ τῆς Πολιτείας, διότι καὶ πολιτικοὶ ἄρχοντες φέρουν τὸ ὄνομα Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ δὲν εἶνε καθόλου ἀνάξιο τῆς θέσεώς τους καὶ μειωτικὸ τῆς ἀξιοπρεπείας τους νὰ μιλήσουν γιὰ μετάνοια, καθότι μάλιστα καὶ αὐτοὶ εἶνε ἁμαρτωλοί. Ἀνυπόκριτες χριστιανικὲς διακηρύξεις καὶ ἐνέργειες τῶν ἀρχόντων δὲν μειώνουν, ἀπεναντίας ἐξυψώνουν αὐτοὺς καὶ ἀσκοῦν τεράστια ἐπίδρασι στὸν λαό. Μακάρι ν' ἀκουσθῆ τὸ συντομώτερο ἀπὸ τοὺς ἐπισήμους κήρυγμα μετανοίας πρὸς τὸν ἁμαρτωλὸ μέν, ἀλλ' εὐαίσθητο, εὐσυγκίνητο καὶ εὐμετάβλητο Ἑλληνικὸ λαό. Ἡ μετάνοια κατεπείγει ὅσον ἡ σωτηρία τῆς Πατρίδος.

* * *

Εἰλικρινὴς μετάνοια ὡς ἀναγκαῖες ἐκδηλώσεις θὰ ἔχη πολλὲς μεταβολὲς στὴ διαγωγή μας. Ἀπ' αὐτὲς ὡς πλέον ἐνδεικτικὲς καὶ χαρακτηριστικὲς ἀναφέρονται ἐδῶ τέσσαρες.

Ἐκκοπὴ τῆς βλασφημίας. Μόνο πιστοὶ ἄνθρωποι καὶ μελετητὲς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ μποροῦν νὰ καταλάβουν πόσο κακὸ προκαλεῖ στὸ πολυπαθὲς τοῦτο Ἔθνος ἡ ἀδιαφόρως ἢ ἐλαφρᾷ τῇ συνειδήσει ἀντιμετωπιζομένη φρικτοτάτη συνήθεια τῆς χυδαίας ἐξυβρίσεως τοῦ Θεοῦ καὶ Χριστοῦ, τοῦ Σταυροῦ, τῆς Παναγίας καὶ τῶν Ἁγίων. Ὅσοι πονοῦμε αὐτὸ τὸν τόπο –καὶ ποιοί δὲν πονοῦν;– ἂς ἀναλάβωμε ἐκστρατεία κατὰ τῆς ἐπάρατης βλα-

σφημίας. Ἂς πρωτοστατήσουν στὴν ἁγία αὐτὴ ἐκστρατεία οἱ ἐκκλησιαστικοί, οἱ πολιτικοὶ καὶ οἱ στρατιωτικοὶ ἡγέτες, καθὼς καὶ οἱ λεγόμενοι πνευματικοὶ ἄνθρωποι τοῦ τόπου. Οἱ ἄμβωνες, τὰ ραδιόφωνα, οἱ τηλεοράσεις καὶ ὁ καθημερινὸς τύπος ἂς γίνουν μέσα συστηματικῆς διαφωτίσεως τοῦ λαοῦ γιὰ τὶς ὀλέθριες συνέπειες τῆς ἐπάρατης αὐτῆς ἕξεως τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων Χριστιανῶν. Προπάντων δὲ κηρύγματα καὶ αὐστηρὲς διαταγὲς ἂς ἀπευθυνθοῦν πρὸς τὸν στρατό μας. Καὶ ἂς εἴμαστε βέβαιοι, ὅτι λαὸς καὶ μάλιστα στρατὸς καθαρὸς ἀπὸ βλασφημίες θὰ σκεπασθῇ κάτω ἀπὸ τὴν κραταιὰ σκέπη τοῦ Θεοῦ. Στρατὸς καθαρὸς ἀπὸ βλασφημίες –καθὼς καὶ ἀπὸ ὡρισμένες ἄλλες ἕξεις– θὰ εἶνε ἀήττητος, ὡς παρεμβολὴ ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων. Ὡς ἄγγελοι οἱ στρατιῶτες μας, ὡς ἀρχάγγελοι οἱ ἀξιωματικοί μας. Τὸ πιστεύουμε ἀκράδαντα. Ὢ ἐὰν τὸ πιστεύσουν καὶ ἁρμόδιοι ἡγέτες! Θαύματα θὰ γίνουν στὸν Ἑλληνικὸ στρατό, καὶ ἡ ἀνθρωπότητα θὰ καταπλαγῇ. Περισσότερο ἀπὸ χιλιάδες ἅρματα καὶ πυραύλους καὶ μιρὰζ στὸν θρίαμβο τῆς Ἑλλάδος θὰ συντελέση καὶ μόνο ἡ ἐκκοπὴ τῆς βλασφημίας. Δύσπιστοι, δοκιμάσετε καὶ θὰ δῆτε τὴ δόξα τῆς Ἑλλάδος! Ἄλλωστε οὔτε ὑπέρογκο καὶ δύσκολο οὔτε δαπανηρὸ πρᾶγμα ζητεῖται. Ἐλαφρὸ καὶ εὔκολο καὶ ἀδάπανο πρᾶγμα εἶνε τὸ νὰ παύσωμε ἐπὶ τέλους νὰ ὑβρίζωμε τὸν Κύριο τῆς δόξης, ὁ ὁποῖος τόσες φορὲς ἔσωσε καὶ ἐμεγάλυνε τὸ ἱστορικὸ Ἔθνος μας, καὶ τώρα ἀναμένει νὰ δῇ κάποια καλὴ διάθεσι καὶ προσπάθεια, γιὰ νὰ σώση καὶ νὰ μεγαλύνη τὸ Ἔθνος πάλι.

Περιστολὴ γυμνισμοῦ. Ὅπως ἡ βλασφημία, ἔτσι καὶ ὁ γυμνισμὸς προκαλεῖ πολὺ τὸν Θεό. Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς προφήτευσε τὸν γυμνισμὸ ὡς σημεῖο τῶν ἐσχάτων καιρῶν καὶ αἰτία καταστροφῆς. Οἱ Νινευῖτες ἐκδηλώνοντας τὴ μετάνοιά τους περιβλήθηκαν σάκκους. Ἐμεῖς σήμερα δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ περιβληθοῦμε σάκκους. Ἀρκεῖ νὰ ἐνδυθοῦμε εὐπρεπῶς καλύπτοντας τὴ γυμνότητά μας, ἡ ὁποία εἶνε ἔνδειξι ἀναιδείας καὶ ἀναισχυντίας. Εἶνε ἰδιαιτέρως θλιβερὸ καὶ ἐξοργιστικὸ καὶ ἔνδειξι ἐθνικῆς ἀναισθησίας τὸ φαινόμενο ἡμίγυμνων καὶ σχεδὸν ὁλόγυμνων Ἑλληνίδων, τὴν ὥρα ποὺ ἡ Κύπρος ὑποφέρει καὶ στενάζει κάτω ἀπὸ τὸ τυραννικὸ πέλμα τῶν Ἀγαρηνῶν. Καιρὸς νὰ κηρυχθῇ πένθος. Καιρὸς οἱ Ἑλληνίδες νὰ ἀφήσουν τὴν αἰσχρὴ μόδα, τὴν ὁποία θεοποίησαν, νὰ προσηλώσουν τὴ σκέψι τους στὴ μαρτυρικὴ Κύπρο, ν' ἀναλογισθοῦν τὶς σφαγὲς καὶ τὶς ἀτιμώσεις, νὰ σκεφθοῦν τί ἀκόμη εἶνε δυνατὸ νὰ ὑποστοῦμε, ἐὰν δὲν δείξωμε μετάνοια, νὰ τρομάξουν μπροστὰ στὸν ἐπικρεμάμενο μεγαλύτερο κίνδυνο, καὶ ν' ἀποφασίσουν νὰ σοβαρευθοῦν. Ἐὰν οἱ Ἑλληνίδες σωφρονήσουν καὶ ἱματισθοῦν, μιμούμενες τὶς παλαιότερες ἄξιες καὶ ἡρωίδες Ἑλληνίδες, τὸ Ἔθνος θὰ σωθῇ καὶ θὰ μεγαλουργήσῃ πάλι. Τὶς γυμνὲς Ἑλληνίδες ἀναμένει ἡ ἀτίμωσι, τὶς σεμνὲς ἡ δόξα. Ὢ ἐὰν συνειδητοποιηθῇ πόση σημασία ἔχει γιὰ τὴν προσέλκυσι τοῦ ἐλέους καὶ τῆς χάριτος τοῦ Οὐρανοῦ στὸ δοκιμαζόμενο Ἔθνος μας ἡ περιστολὴ τοῦ γυμνισμοῦ καὶ ἡ ἐπαναφορὰ τῶν Ἑλληνίδων στὴ σοβαρότητα, τὴ σεμνότητα καὶ τὴν εὐπρέπεια!

Παῦσι τῶν ἐκτρώσεων. Τὸ στυγερὸ καὶ ἀπαισιώτατο ἔγκλημα τῶν ἐκτρώσεων πρέπει νὰ παύση. Ἂν συνεχισθῆ, πολλὲς συμφορὲς θὰ συμβαίνουν σὲ ἄτομα, σὲ ζεύγη, σὲ οἰκογένειες καὶ στὸ Ἔθνος. Μεγαλύτερη δὲ συμφορὰ θὰ εἶνε ἡ ἐθνική. Ἐξ αἰτίας τῶν ἐκτρώσεων κινδυνεύουμε ὡς Ἔθνος. Ἐθνοκτόνον ἔγκλημα οἱ ἐκτρώσεις. Τὰ αἵματα τῶν ἀθῴων παιδιῶν, ποὺ κατακρεουργοῦνται μὲ τὶς ἐκτρώσεις, θὰ γίνουν ἐρυθρὰ θάλασσα καὶ θὰ μᾶς πνίξουν, ὅπως ἡ Ἐρυθρὰ Θάλασσα ἔπνιξε τὴ στρατιὰ τοῦ Φαραώ. Ἀλλὰ καὶ ἀκόμη μεγαλύτερη συμφορὰ ἀναμένεται ἀπ' τὶς ἐκτρώσεις. Ἂς μὴ πιστεύουν οἱ ἄπιστοι. Ἐμεῖς πιστεύουμε σ' ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος μᾶς δημιούργησε, μᾶς ἔδωσε συνείδησι καὶ νόμο, καὶ μᾶς προειδοποίησε, ὅτι θὰ λογοδοτήσωμε, καί, ἂν εἴμεθα καταφρονηταί, ἀσεβεῖς καὶ ἐγκληματίες, μᾶς ἀναμένει κόλασι, ἀπερίγραπτη δυστυχία, ποὺ δὲν τελειώνει ποτέ. Ἂς σταματήσωμε λοιπὸν ἐμεῖς οἱ Νεοέλληνες τὸ ἀπαισιώτατο ἔγκλημα τῶν ἐκτρώσεων μὲ τὶς φοβερὲς πρόσκαιρες καὶ τὶς φοβερώτατες αἰώνιες συνέπειες.

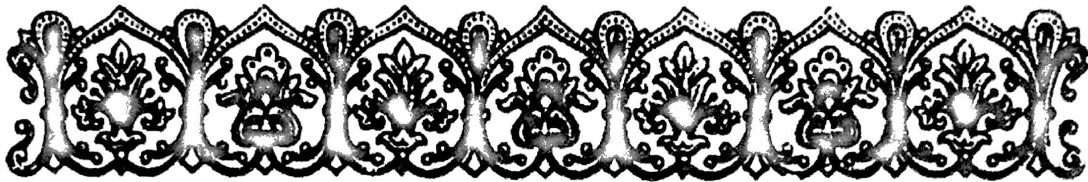
Προσευχή. Πολλοὶ Ἕλληνες, βαπτισμένοι χριστιανοί, ἔπαυσαν νὰ προσεύχωνται, καὶ ἄλλοι προσεύχονται ἀπρόθυμα καὶ μηχανικά. Ξυπνοῦν, ἐργάζονται, τρώγουν, πίνουν, κοιμῶνται χωρὶς νὰ σκέπτωνται τὸν Θεό, χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται τὴν ἀνάγκη νὰ δοξάσουν τὸν Θεὸ γιὰ τὰ μεγαλεῖα του, νὰ τὸν εὐχαριστήσουν γιὰ τὶς εὐεργεσίες του, νὰ τὸν παρακαλέσουν γιὰ τὶς ἁμαρτίες τους, νὰ τοῦ ζητή-

σουν ἔλεος καὶ σωτηρία. Ἡ προσευχὴ βεβαίως δὲν εἶνε πανάκεια. Εἶνε ὅμως ὅπλο πνευματικὸ ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, ὅπλο ἰσχυρὸ καὶ θαυματουργό. Πάντοτε οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν σὲ Θεό, ὀφείλουν νὰ κάμπτουν τὸν ἐγωισμό τους ἐνώπιον τοῦ ὑπερτάτου καὶ παντοδυνάμου Ὄντος, νὰ κλίνουν γόνυ σώματος καὶ καρδίας, καὶ μὲ θέρμη νὰ ζητοῦν τὸ ἔλεός του. Ἰδιαιτέρως ὀφείλουν νὰ πράττουν τοῦτο στὶς ὧρες τῶν κινδύνων, καὶ μάλιστα τῶν γενικῶν καὶ τῶν μεγίστων κινδύνων, γιὰ νὰ γίνῃ ἵλεως γιὰ τὶς ἁμαρτίες καὶ ἀσέβειές μας καὶ νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τοὺς βαρβάρους ἐχθροὺς καὶ τοὺς ἀπίστους φίλους. Καὶ τὴ νύκτα εἶνε ἀνάγκη νὰ σηκωνώμαστε καὶ νὰ προσευχώμαστε γιὰ τὸ Ἔθνος μας. Ἐπιπλέον πρέπει νὰ διδάξωμε καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ νὰ γονατίζουν καὶ νὰ προσεύχωνται,

διότι αὐτά, ὡς ἁγνά, ὁ Θεὸς τὰ ἀκούει περισσότερο. Ἂς κηρύξωμε ἐκστρατεία προσευχῆς μικρῶν καὶ μεγάλων, καὶ ἂς εἴμαστε βέβαιοι, ὅτι μὲ τὶς προσευχές μας θὰ σείσωμε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ! Ὁ Θεὸς λαμβάνει ὑπ' ὄψι καὶ ἕνα στεναγμὸ προσευχομένου ἀνθρώπου καὶ ἀναλόγως μεταβάλλει τὸν ροῦν τῆς Ἱστορίας.

Ἀδελφοί! Ἂς προετοιμάζωμε συνεχῶς καὶ κατεπειγόντως τὶς ψυχὲς καὶ τὰ σώματά μας γιὰ τὴ μεγάλη ὥρα τοῦ ἱστορικοῦ Ἔθνους μας.

Θὰ ζήση ἡ Ἑλλάς

Ὅπως πεθαίνουν τὰ ἄτομα, πεθαίνουν καὶ ἔθνη. Πολλὰ ἔθνη διὰ μέσου τῶν αἰώνων, καὶ μάλιστα μεγάλα καὶ ἰσχυρά, ὅπως εἶνε σήμερα οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς, πέθαναν καὶ ἐξαφανίσθηκαν ἀπὸ τοὺς χάρτες. Ποῦ εἶνε π.χ. τὰ ἀρχαῖα ἔθνη τῶν Σουμερίων καὶ τῶν Ἀκκαδίων, τῶν Βαβυλωνίων καὶ τῶν Ἀσσυρίων, τῶν Χαναναίων καὶ τῶν Φοινίκων; Πέθαναν καὶ ἐτάφησαν καὶ στὴν πλάκα τοῦ τάφου τους ἐγράφη: Ὑπῆρξαν καὶ δὲν ὑπάρχουν καὶ δὲν θὰ ὑπάρξουν πλέον! Μία δόξα τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἶνε, ὅτι αὐτὴ προφήτευσε τὴν ἐξαφάνισι ἐθνῶν, καὶ ὅπως προφήτευσε, ἔτσι ἀκριβῶς καὶ συνέβη.

Γιὰ τὶς ἁμαρτίες καὶ τὶς ἀσέβειές μας ἡ Ἑλλὰς βρίσκεται στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου. Συμπαιγνίες καὶ ἀτιμίες ἰσχυρῶν ἐθνῶν σὲ βάρος τῆς Ἑλλάδος ἀποκαλύφθηκαν καὶ διαπιστώθηκαν ἐκ τῶν πραγμάτων, καὶ ἤδη εἶνε πέρα πάσης ἐντελῶς ἀμφιβολίας. Εὐλόγως τίθεται λοιπὸν τὸ ἀνατριχιαστικὸ ἐρώτημα: Θὰ ζήση ἡ Ἑλλὰς ἢ θ' ἀκολουθήση τὴν τύχη τῶν νεκρῶν ἤδη ἐθνῶν;

* * *

Ἡ Ἑλλὰς ἔχει προορισθῆ νὰ ζήση καὶ θὰ ζήση, εἶπε ὁ Τρικούπης. Δὲν γνωρίζουμε, ποῦ στήριζε ὁ

πολιτικὸς ἐκεῖνος τὴν πεποίθησί του. Πάντως καὶ ἐμεῖς, παρ' ὅλες τὶς ἁμαρτίες καὶ τὶς ἀσέβειες τοῦ Ἔθνους, ἔχουμε τὴν ἴδια πεποίθησι. Καὶ τὴν στηρίζουμε σὲ λόγους θρησκευτικούς. Ἐκ Θεοῦ, καὶ διὰ Θεοῦ, καὶ εἰς Θεὸν ἡ ζωὴ τοῦ νέου Ἰσραήλ.

Ὁ Θεὸς ἔφερε καὶ κρατεῖ τοὺς Ἕλληνες σ' αὐτὰ τὰ χώματα ἐπὶ τέσσαρες σχεδὸν χιλιετίες. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ πολλὰ ἔθνη, ἄλλα μικρὰ καὶ ἄλλα μεγάλα, ἐξαφανίσθηκαν ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς. Καὶ τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος ἀπὸ ἐπιδρομὲς καὶ κατακτήσεις πολυπληθεῖς καὶ ἰσχυροὺς ἐχθρούς, κυρίως Ἀσιάτες, πολλὲς φορὲς διέτρεξε τὸν ἔσχατο κίνδυνο, τὸν κίνδυνο ν' ἀφανισθῇ. Ἡ ἱστορία τοῦ Ἔθνους μας εἶνε ἱστορία συνεχῶν πολέμων καὶ θαυμαστῶν διασώσεων. Ὅ,τι εἶπε ὁ Παῦλος γιὰ τοὺς Ἀποστόλους, ἰσχύει καὶ γιὰ τοὺς Ἕλληνες ὡς Ἔθνος: *«Ὡς ἀποθνήσκοντες καὶ ἰδοὺ ζῶμεν, ὡς παιδευόμενοι καὶ μὴ θανατούμενοι»* (Β´ Κορ. στ´ 9).

Γιατί ἔζησε ἡ Ἑλλάς; Διότι εἶχε καὶ ἐξετέλεσε προορισμὸ ἐπάνω στὴ γῆ. Ἀπ' ὅλα τὰ ἔθνη προσέφερε τὰ περισσότερα. Καὶ ὡς προχριστιανικὴ μὲν Ἑλλὰς προσέφερε στὸν πολιτισμό, ὡς χριστιανικὴ δὲ στὸν Χριστιανισμό. Ὅπως ἤδη εἴπαμε, τὸ εὐλογημένο τοῦτο Ἔθνος ἔδωσε τοὺς περισσοτέρους ἀποστόλους καὶ ἁγίους καὶ ἀναδείχθηκε ὄντως ὁ νέος Ἰσραὴλ τῆς Χάριτος. Καὶ ἂν ὁ παλαιὸς Ἰσραήλ, ὁ ὁποῖος διαλύθηκε γιὰ τὴν ἀπιστία καὶ τὴν Χριστοκτονία, ἐπανασυνήχθη στὴν ἁγία γῆ καὶ ζῇ καὶ καταπλήσσει τὴν ὑφήλιο, διότι *«ἀμεταμέλητα τὰ χαρίσματα καὶ ἡ κλῆσις τοῦ Θεοῦ»*

(Ρωμ. ια΄ 29), ὁ νέος Ἰσραήλ, ὁ ὁποῖος κλήθηκε μὲ ἀνώτερη κλῆσι καὶ προικίσθηκε μὲ ἀνώτερα χαρίσματα, πῶς εἶνε δυνατὸ νὰ ἐξαφανισθῇ;

* * *

Θὰ ζήση ἡ Ἑλλάς! Διότι μυριάδες ἅγιοι στὸν οὐρανό, καὶ προπάντων οἱ Ἕλληνες ἅγιοι καὶ ὅσοι κήρυξαν καὶ μαρτύρησαν στὴν Ἑλλάδα, παρακαλοῦν τὸν Θεὸ γιὰ τὸν νέο Ἰσραήλ. Παρακαλεῖ ἀκαταπαύστως ὁ ἅγιος Σπυρίδων ὁ θαυματουργὸς ἀπὸ τὴν Κύπρο, ὁ ἅγιος μεγαλομάρτυς καὶ θαυματουργὸς Μηνᾶς ὁ πολιοῦχος τῆς Κρήτης, ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Ἀνδρέας ὁ πρωτόκλητος, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ αἷμα του ἁγίασε τὴν πόλι τῶν Πατρῶν, ὁ ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ὁ ἅγιος Διονύσιος ἀπὸ τὴν Ζάκυνθο, ὁ ἅγιος Γεράσιμος ὁ πολιοῦχος τῆς Κεφαλληνίας, ὁ ἅγιος μεγαλομάρτυς Δημήτριος ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη καὶ ἀναρίθμητοι ἄλλοι ἅγιοι, ὅσιοι καὶ μάρτυρες τῆς ἀμωμήτου Πίστεώς μας. Μεγάλο τὸ νέφος τῶν ἁγίων, ποὺ περιβάλλει καὶ σκιάζει προστατευτικῶς τὴν ἁγιώτερη χώρα τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὴν Ἑλλάδα, τὴν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ζυμωμένη μὲ δάκρυα καὶ αἵματα, καὶ κατασπαρμένη μὲ ὀστᾶ ἱερῶν προσώπων. Ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους μας δέεται ἰδιαιτέρως ὁ μέγας τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος, ὁ κορυφαῖος Παῦλος, ὁ ὁποῖος περιώδευσε τὰ ἑλλη-

νικὰ ἐδάφη, Κύπρο καὶ Κρήτη καὶ Μακεδονία καὶ Ἀθήνα καὶ Κόρινθο, τὰ ἀγάπησε, μόχθησε γι' αὐτά, καὶ τὰ ἁγίασε μὲ τοὺς ἀθανάτους λόγους του καὶ τὶς θεόπνευστες Ἐπιστολές του. Ἑβραῖος ὁ Παῦλος. Ἀλλ' ἀγάπησε καὶ εὐεργέτησε τὴν Ἑλλάδα ὅσο κανεὶς Ἕλληνας. Γι' αὐτὸ καὶ ἐμεῖς, ἂν ἐπιτρέπεται νὰ ἐκφρασθοῦμε ἔτσι, τὸν αἰσθανόμαστε ὡς Ἕλληνα, καὶ παραπάνω ἀπὸ Ἕλληνα! *«Διαβὰς εἰς Μακεδονίαν»*, εἶπε ὁ ἄγγελος τῆς Μακεδονίας στὸν μέγα Ἀπόστολο, *«βοήθησον ἡμῖν»* (Πράξ. ιστ' 9). Καὶ βοήθησε τότε. Βοηθεῖ καὶ τώρα, ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα, ἀπὸ θέσεως μείζονος ἰσχύος.

Θὰ ζήση ἡ Ἑλλάς! Καὶ θὰ νικήση ἡ Ἑλλάς! Διότι ἐπιμόνως στὸν οὐρανὸ κράζουν καὶ ζητοῦν ἐκδίκησι μυριάδες νεομάρτυρες, τοὺς ὁποίους κατέσφαξε τὸ θηρίο τοῦ Μωαμεθανισμοῦ. Ἀφάνταστα τὰ μαρτύρια τῶν χριστιανῶν καὶ ἀναρίθμητοι οἱ μάρτυρες κατὰ τοὺς αἰῶνες τῆς κυριαρχίας τῶν ἀντιχρίστων τέκνων τῆς ἡμισελήνου. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ μάρτυρες κρατοῦν ἀχνίζοντα ποτήρια ἀπὸ τὸ αἷμα τους καὶ μὲ φωνὴ μεγάλη κράζουν ἀκαταπαύστως πρὸς τὸν δίκαιο Θεό: *«Ἕως πότε, ὁ δεσπότης ὁ ἅγιος καὶ ἀληθινός, οὐ κρίνεις καὶ ἐκδικεῖς τὸ αἷμα ἡμῶν ἐκ τῶν κατοικούντων ἐπὶ τῆς γῆς;»* (Ἀποκ. στ' 10). Μικρὴ ἡ δύναμι τῶν σημερινῶν χριστιανῶν. Ἀλλὰ μεγάλη ἡ δύναμι τοῦ αἵματος τῶν μυριάδων νεομαρτύρων! Τὸ αἷμα τους

κράζει καὶ σείει τοὺς οὐρανοὺς καὶ θὰ σείση καὶ τὴ γῆ τῶν ἀντιχρίστων. Ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως ἔφθασε.

Θὰ ζήση καὶ θὰ νικήση ἡ Ἑλλάς! Διότι νύκτα καὶ ἡμέρα δὲν ἔχει ἀνάπαυσι στὸν οὐρανό, ἀλλὰ πενθηφοροῦσα καὶ γονατιστὴ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ ἱκετεύει ἡ Παναγία μητέρα του καὶ λέγει: *«Υἱέ μου, Υἱέ μου καὶ Θεέ μου! Ἐλέησον καὶ σῶσον τὸ Γένος τῶν Ἑλλήνων».* Κανένα ἔθνος δὲν τίμησε τὴ μητέρα τοῦ Θεοῦ ὅσο τὸ Ἔθνος τῶν Ἑλλήνων. Τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας εἶνε γεμᾶτα ἀπὸ ὑπερόχους καὶ γλυκυτάτους ὕμνους πρὸς τὴν Παναγία, καὶ ἡ χώρα μας εἶνε πλήρης ναῶν καὶ προσκυνημάτων πρὸς τιμήν της. Στὶς γενεὲς προπάντων τῶν Ἑλλήνων βρίσκει τὴν ἐκπλήρωσί του ὁ προφητικός της λόγος, *«Ἰδοὺ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί»* (Λουκ. α΄ 48). Γιὰ τὴν τιμὴ ἀνταποδίδεται σωτηρία. Πολλὲς φορὲς ἡ Παναγία, ἡ Ὑπέρμαχος Στρατηγός, ἅπλωσε τὴ σκέπη της καὶ ἔσωσε τὸ Ἔθνος μας. Καὶ ἂν τώρα πολλοὶ Ἕλληνες τὴν βλασφημοῦν, θὰ κάνη τὸ θαῦμά της γι' ὅσους τὴν ἀγαποῦν καὶ τὴν ὑμνοῦν. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ βλάσφημοι τὴν ὥρα τοῦ κινδύνου φωνάζουν *«Παναγία μου!»*. Καὶ ἀκούει καὶ αὐτοὺς ἡ Παναγία. Καὶ παρακαλεῖ καὶ γι' αὐτοὺς στὸν Υἱό της. Καὶ ἂν πολὺ ἰσχύη δέησις παντὸς δικαίου, πολὺ περισσότερο ἰσχύει δέησις Μητρὸς πανάγνου πρὸς εὐμένειαν Δεσπότου.

Θὰ ζήση καὶ θὰ νικήση ἡ Ἑλλάς! Διότι ὑπάρχουν ἀκόμη σ' αὐτὴν συνειδητοὶ χριστιανοί. Δὲν

ἔγιναν ὅλοι κοσμικοί, τυπολάτρες, ἀδιάφοροι, ἀσεβεῖς, βλάσφημοι, ἀρνητές, προδότες, ροταριανοί, μασόνοι, χιλιαστές, ἄθεοι. Ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ θερμοί, εὐλαβεῖς, αὐστηροὶ καὶ ἀσυμβίβαστοι χριστιανοί. Δὲν κατάντησαν ὅλοι ἄπιστοι καὶ ἀναίσθητοι. Ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ πιστοί, καὶ ἐκλεκτοί, καὶ εὐαίσθητοι, ποὺ στενάζουν γιὰ τὶς ἁμαρτίες καὶ τὶς ἀσέβειες τοῦ κόσμου. Καὶ ὁ Θεὸς ἀκούει τὸν στεναγμό τους. Στὸν παλαιὸ Ἰσραὴλ σὲ σκληρὲς ἡμέρες ὑπῆρχαν πεντακισχίλιοι πιστοί, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔκλιναν γόνυ στὸν Βάαλ. Στὸν νέο Ἰσραὴλ ὑπάρχουν περισσότεροι. Ὑπάρχουν δεκάδες χιλιάδες. Τὰ Σόδομα θὰ σῴζονταν, ἂν ὑπῆρχαν σ' αὐτὰ πέντε μόνο δίκαιοι. Καὶ ἡ Ἑλλάς, στὴν ὁποία ὑπάρχουν δεκάδες χιλιάδες δίκαιοι, πῶς εἶνε δυνατὸ νὰ μὴ σωθῇ;

Θὰ ζήσῃ καὶ θὰ νικήσῃ ἡ Ἑλλάς! Διότι οἱ πηγὲς τῆς μετανοίας δὲν στείρευσαν ἀκόμη. Νινευΐτικὴ μετάνοια δὲν ἐκδηλώνεται βεβαίως. Ἀλλὰ λίγα παραδείγματα μετανοίας παρατηροῦνται εὐτυχῶς καὶ στὴ σκληρὴ ἐποχή μας. Καὶ μερικοὶ βλάσφημοι κόβουν τὴ βλασφημία, καὶ μερικὲς ἄσεμνες γυναῖκες ντύνονται σεμνά, καὶ κάποιοι ἀνήθικοι σωφρονοῦν καὶ προσέρχονται συντετριμμένοι σὲ πνευματικούς. Οἱ πνευματικοὶ ἀναφέρουν συγκινητικὰ καὶ συγκλονιστικὰ παραδείγματα μετανοίας. Εἴθε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ν' ἀνοίξῃ καὶ νὰ συντρίψῃ περισσότερες καρδιές, γιὰ νὰ ἐκβλύσουν δάκρυα γενικώτερης μετανοίας τοῦ λαοῦ μας.

Θὰ ζήσῃ καὶ θὰ νικήσῃ ἡ Ἑλλάς! Διότι ἡ Ἑλλὰς

πολὺ πλήρωσε γιὰ τὰ ἁμαρτήματά της. Τέσσαρες αἰῶνες τυραννίας καὶ φρικτῶν μαρτυρίων κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσία τῶν ἀντιχρίστων! Καὶ μόνο κατὰ τὴ Μικρασιατικὴ Καταστροφὴ σφαγιάσθηκαν ἑνά-

μισυ ἑκατομμύριο Ἕλληνες! Καιρὸς νὰ πληρώσουν καὶ οἱ ἐχθροί μας. Κατὰ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη ὁ Θεὸς διήγειρε διάφορα ἔθνη κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τιμωροῦσε τὸν περιούσιο λαό του γιὰ τὴν ἀσέβεια καὶ τὴν ἀποστασία του. Ἀλλὰ μὲ τὴ σειρά τους τιμωροῦσε κατόπιν καὶ τὰ ἔθνη αὐτά. Ἔτσι θὰ συμβῇ καὶ στοὺς ἐχθροὺς τοῦ νέου Ἰσραήλ. Θὰ πληρώσουν οἱ ἐχθροὶ τὶς βαρβαρότητες καὶ τὰ μαρτύρια αἰώνων. Θὰ πληρώσουν μὲ τόκο καὶ ἐπιτόκιο. Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ἴσως ἀργεῖ, ἀλλὰ δὲν λησμονεῖ. Ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ καταφθάνει ἐπάνω τους.

Θὰ ζήσῃ καὶ θὰ νικήσῃ ἡ Ἑλλάς! Ὄχι λόγῳ τῶν δικαιοσυνῶν μας, ἀλλ' ἕνεκεν τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ. Διότι ὁ Θεὸς εἶνε ἅγιος καὶ πολυέλεος, καὶ

δὲν θέλει νὰ καταστραφοῦμε καὶ νὰ λέγουν οἱ ἐχθροί μας, ὅτι δὲν ὑπῆρχε Θεὸς μὲ τὸ μέρος μας. Ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τρυφερὰ τὸν λαό του. Τὴν τρυφερὴ φωνή του γιὰ τὸν Ἐφραὶμ ἢ Ἰσραὴλ ὁ πιστὸς αἰσθάνεται ὡς φωνὴ καὶ γιὰ τὸν νέο Ἰσραήλ, τὴν Ἑλλάδα: «*Πῶς νὰ σὲ ἐγκαταλείψω, Ἐφραίμ, πῶς νὰ σὲ παραδώσω, Ἰσραήλ! Πῶς νὰ σὲ κάμω ὡς τὴν Ἀδαμά, πῶς νὰ σὲ κάμω ὅμοιον μὲ τὴν Σεβωίμ! Ἡ καρδία μου ἀναπηδᾷ ἐντός μου καὶ ἡ συμπάθειά μου αὐξάνει εἰς θέρμην. Δὲν θὰ δώσω συνέχεια εἰς τὴν ἀγρίαν ὀργή μου, δὲν θὰ καταστρέψω πάλιν τὸν Ἐφραίμ. Διότι ἐγὼ εἶμαι Θεὸς καὶ ὄχι ἄνθρωπος, ὁ μόνος ἅγιος ἐν μέσῳ ὑμῶν, καὶ δὲν θὰ καταστρέψω*» (Ὠσηέ ια΄ 8-9). Αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐμφύτευσε στὸν ἄνθρωπο σπλαγχνικὴ καρδιά, ἔχει ἀπείρως σπαγχνικώτερη.

Θὰ ζήση καὶ θὰ νικήση ἡ Ἑλλάς! Διότι ἐπιτέλους ἡ Ἑλλὰς ἔχει ἀκόμη προορισμό. Κατέχει τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀνόθευτη καὶ ἀπαραχάρακτη, καθαρὴ 100%. Κατέχει τὸν ἀνεξιχνίαστο καὶ ἀνεκτίμητο πλοῦτο τῆς Ὀρθοδοξίας, τὴν μόνη ἐλπίδα σωτηρίας τοῦ κόσμου. Καὶ ἔχει λοιπὸν ἡ μικρὴ σὲ ἔκτασι, ἀλλὰ μεγάλη σὲ ἱστορία καὶ πνευματικοὺς θησαυροὺς Πατρίς μας, τὸν προορισμὸ νὰ διαδώση στὸν κόσμο τὴν ἀθάνατη Ὀρθοδοξία. Οἱ Τουρκαλάδες ποιό προορισμὸ ἔχουν; Νὰ διαδώσουν τὴν βαρβαρότητα; Καὶ οἱ ἄπιστοι φίλοι μας, τὰ μεγάλα καὶ ἄτιμα ἔθνη, τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς γιὰ τὶς ἀτιμίες τους παρέδωσε σὲ πάθη ἀτιμίας (Ρωμ. α΄ 26), ποιό προορισμὸ ἔχουν; Νὰ διαδώ-

σουν τὴν ἄτιμη διπλωματία, τὸν ἐκφυλισμὸ καὶ τὴ διαστροφή;

* * *

Ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔψαλε τὸ τελευταῖο ᾆσμα της. Ἡ Ἑλλὰς θὰ ψάλη ἀκόμη στὸν κόσμο ὡραῖα ᾄσματα. Καὶ τὸ τελευταῖο ᾆσμα θὰ ψάλη στὴν πόλι τῶν ὀνείρων καὶ τῶν ὁραματισμῶν της, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐπὶ ἕνδεκα αἰῶνες σκόρπισε ἄπλετο τὸ φῶς πρὸς βορρᾶ καὶ νότο, ἀνατολὴ καὶ δύσι. Ὁ ἀρχαῖος Ἰσραὴλ ἀνέκτησε τὴν ἁγία πόλι του, τὴν Ἱερουσαλήμ. Ὑπολείπεται καὶ ὁ νέος Ἰσραὴλ ν' ἀνακτήση τὴ δική του πόλι, τὴν Κωνσταντινούπολι, καὶ νὰ ψάλη *«Τῇ ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ...»* ἐκεῖ, ὅπου γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ἔψαλε. Μεγάλα ἑλληνικὰ πνεύματα ἀναπαύονται στὰ ἱερὰ χώματα τῆς Βασιλεύουσας, οἱ δὲ ἀντίχριστοι ταράζουν συνεχῶς τὸν ὕπνο τους, οἱ τάφοι τους σείονται, καὶ ἡ ὀργὴ τοῦ Οὐρανοῦ εἶνε ἕτοιμη νὰ ξεσπάση. Ἔφθασε ἡ ὥρα νὰ ἐκπληρωθοῦν οἱ πόθοι τῆς Φυλῆς καὶ οἱ προφητεῖες τοῦ Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ.

Ἀδελφοί! Ἂς προετοιμαζώμαστε μὲ κάθε τρόπο, προπάντων μὲ τὴ μετάνοια καὶ τὶς ἀνατάσεις, γιὰ τὴ μεγάλη ὥρα τῆς Ἑλλάδος, ὅταν θ' ἀκουσθῇ ὁ κεραυνὸς τοῦ Οὐρανοῦ!

ΜΙΚΡΑ ΤΕΥΧΗ
ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

1. «ΟΥΑΙ ΤΟΙΣ ΔΕΙΛΟΙΣ», ἔκδ. Β΄, Ἀθήνα 1994, σελ. 32.
2. «ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ», Ἀθήνα 2003, σελ. 48.
3. «Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ», Ἀθήνα 2003, σελ. 32.
4. «ΤΟ ΥΠΕΡΦΥΕΣΤΕΡΟ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ», Ἀθήνα 2004, σελ. 40.
5. «ΟΛΙΓΟΙ», Ἀθήνα 2004, σελ. 48.
6. «ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΝΑ ΚΡΙΝΩΜΕ;», Ἀθήνα 2004, σελ. 48.
7. «ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ», Ἀθήνα 2005, σελ. 48.
8. «ΑΝΤΙΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΑ», ἔκδ. Β΄, Ἀθήνα 2005, σελ. 56.
9. «ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΣΩΘῌΣ;», ἔκδ. Ε΄, Ἀθήνα 2005, σελ. 48.
10. «ΑΓΩΝ ΕΝ ΤΩ͂ ΚΟΣΜΩ͂», ἔκδ. Γ΄, Ἀθήνα 2005, σελ. 32.
11. «ΘΑ ΖΗΣῌ Η ΕΛΛΑΣ», Ἀθήνα 2006, σελ. 56.
12. «Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ», Ἀθήνα 2006, σελ. 32.

Η ΕΛΛΑΣ ἔχει προορισθῆ νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ, εἶπε ὁ Τρικούπης. Δὲν γνωρίζουμε, ποῦ στήριζε ὁ πολιτικὸς ἐκεῖνος τὴν πεποίθησί του. Πάντως καὶ ἐμεῖς, παρ᾽ ὅλες τὶς ἁμαρτίες καὶ τὶς ἀσέβειες τοῦ Ἔθνους, ἔχουμε τὴν ἴδια πεποίθησι. Καὶ τὴν στηρίζουμε σὲ λόγους θρησκευτικούς. Ἐκ Θεοῦ, καὶ διὰ Θεοῦ, καὶ εἰς Θεὸν ἡ ζωὴ τοῦ νέου Ἰσραήλ.

Ο ΘΕΟΣ ἔφερε καὶ κρατεῖ τοὺς Ἕλληνες σ᾽ αὐτὰ τὰ χώματα ἐπὶ τέσσαρες σχεδὸν χιλιετίες. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ πολλὰ ἔθνη, ἄλλα μικρὰ καὶ ἄλλα μεγάλα, ἐξαφανίσθηκαν ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς. Καὶ τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος ἀπὸ ἐπιδρομὲς καὶ κατακτήσεις πολυπληθεῖς καὶ ἰσχυροὺς ἐχθρούς, κυρίως Ἀσιάτες, πολλὲς φορὲς διέτρεξε τὸν ἔσχατο κίνδυνο, τὸν κίνδυνο ν᾽ ἀφανισθῆ. Ἡ ἱστορία τοῦ Ἔθνους μας εἶνε ἱστορία συνεχῶν πολέμων καὶ θαυμαστῶν διασώσεων. Ὅ,τι εἶπε ὁ Παῦλος γιὰ τοὺς Ἀποστόλους, ἰσχύει καὶ γιὰ τοὺς Ἕλληνες ὡς Ἔθνος:

«Ὡς ἀποθνῄσκοντες καὶ ἰδοὺ ζῶμεν,
ὡς παιδευόμενοι καὶ μὴ θανατούμενοι»

(Β´ Κορ. 6:9)